

ΕΡΩΣ ΗΥ ΑΡΙΘ 812

ΟΜΟΤΕΛΙΑ

ΦΑΝΕΡΩΣΑΤΕ ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΩΜΟΡΦΙΑ

Αφαιρέσατε τα έπικαθίσματα από τους οδόντας

Θέλετε να έχετε λευκότερους, υγιεινότερους οδόντας; Ίδου μία νέα μέθοδος όπως το επιτύχετε. Εάν ζητήτε νέαν ωμορφιά και νέα θέληση, δοκιμάσατε τον νέον τούτον τρόπον.

Ψάψατε τους οδόντας σας διά της γλώσσης, και θα αισθανθήτε την παρυσίαν έπικαθίσματος, έν είδος ολισθηρού επιστρώματος.

Εφ' όσον τα έπικαθίσματα διατηρούνται επί των οδόντων, το μειδιάμά σας είνε έστερημέ-

νον πάσης χάριτος.

Σήμερον έφευρήθη ή Πέψοντεντ νέον είδος οδοντοπαστας. Αποσυνθέτει τα έπικαθίσματα διατηρεί τους οδόντας στιλνωτάτους. Δοκιμάσατε την Πέψοντεντ. Ίδετε πόσον καθαροί φαίνονται οι οδόντες σας κατόπιν χρήσεως. Ολίγων ημερών χρήσεως της οδοντοπαστας ταύτης θα σας καταπείση καθ' ολοκληρίαν περί της αποτελεσματικότητος της.

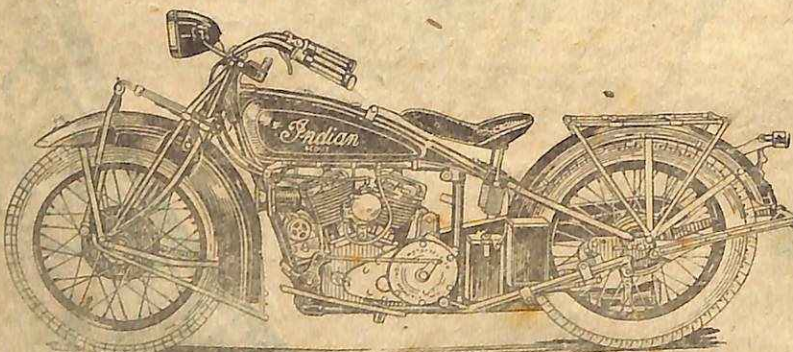
Αγοράσατε σήμερον την οδοντοπασταν ταύτην.

Pepsodent ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ ΣΗΜΑ

1175

ΠΕΨΟΝΤΕΝΤ ή νέα Αμερικανική οδοντοπαστα
Γεν. Αντιπρόσωπος Π. ΠΕΡΟΓΛΟΥ, Πλατεία Ομονοίας 3-Αθήναι

INDIAN MOTOCYCLES

ΑΝΘΙΜΟΥ ΓΑΖΗ 9

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ιατρός Δερματολόγος, Επί δεκαεστία Έπιμελητής της Ιδαιόεσσας Κλινικής του νοσηγίου του κ. Γεωργίου Φωτεινού, Δεχεται καθ' έγκληση οδός Καφάλλης 30.
Ώραι 8-11 π. μ. και 4-7 μ. μ.
Αριθ. Τηλεφ. 7-62 (Παλαιόν)

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστάμεν την τελειότεραν Όφθαλμολογικήν Κλινικήν του κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υφηγητού της Όφθαλμολογίας έν τη Πανεπιστημική.

27 Μενάνδρου 27-Αθήναι. Τηλ. 1-68

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Βιβλία ειδικά άγγελιών έν 400 και 800 σελίδων εύρίσκεται στο τυπογραφείον Στραγγαλίου έδος Λένκα 7

Τα προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμώνται προς τρεις δραχμής έκαστον.

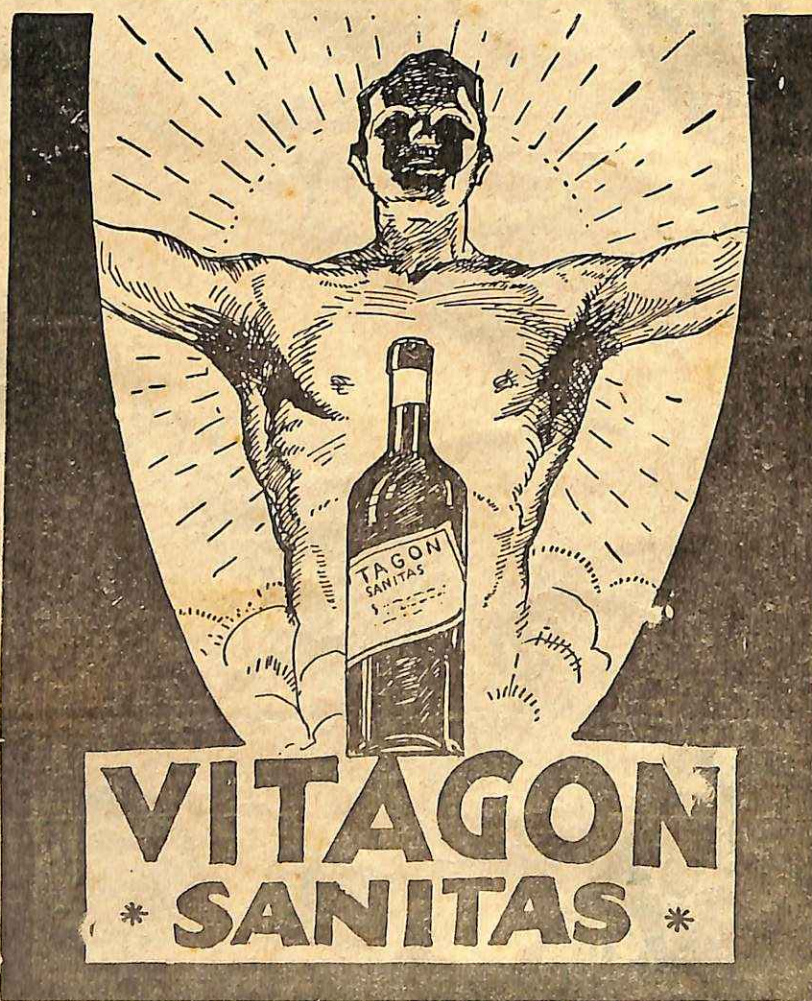
ΚΟΥΡΕΙΣ

Τα παγκοσμίου φήμης άνεγνωρισμένα και ήγγυσημένα ξυράφι

RONCO Νο 1172

πωλούνται άποκλειστικώς παρά του Μ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ, πλατεία Παλαιού Δημοπρατηρίου 104 Πλευσία, παρακαταθήκη όλων των ειδών διά τούς κουρείς εις τιμής έκτός συναγωνισμού.

Μη ηπείνε
από τα παραστήματα
αφρώς "ένα γίρμ"
ηπείνε "ένα
Agfa-γίρμ"

VITAGON
* SANITAS *

Οικωγένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΙΡΑΙΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: Γερμανού Π. Πατρών 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-03

ΑΙ έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευδύνωνται προς τόν Ίδιοκτήτην της «Οικογενείας»
κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Έν Αμερική Mr D. STROYMBOS 261 W. 85th Str New-York U.S.A. και έν Αιγύπτω—Σουδάν κ. κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Cheikh Solima Pacha, Alexandrie.

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΟ ΚΑΙ ΑΝΟΥ

Ο Κ. ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΣ

Μία πρώτης τάξεως έκλογη έγένητο έσχάτως εις τό πρόσωπον του κ. Πόττη Τσιμπιδάρου, έ όποιος διαρίσθη Διευθυντής του Πολιτικού Γραφείου του κ. Πρωθυπουργού. Ο κ. Τσιμπιδάρου, παλκιός και διακεκριμένος δημοσιογράφος, δέν άμφιβάλλομεν ότι θα τιμήση την ύψηλην δημοσίαν θέσιν, την όποιαν του ένεπιστεύθη ή Κυβέρνησις. Θα ήτο δέ εύχρη έργον άν εις όλας τάς παρομοίας δημοσίας υπηρεσίας έτοποθετούντο άνθρωποι της αξίας του κ. Τσιμπιδάρου, έ όποιος και την εύρεσιαν μέρψωσιν και την άνωτέραν άντίληψιν και πολιτικότητα έχει, την όποιαν απαιτεί τό αξίωμά του. Τόν συγχαίρομεν ένκαρδώς.

ΠΕΡΙΒΟΛΙ...

Εις πρωινήν έφημερίδα δημοσιεύεται σειρά συνεντεύξεων μέ τούς γνωστότερους γάλλους λογογράφους μέ τόν γενικόν τίτλον «Ένας περιπατών εις τόν Κήπον τών Γαλλικών Γραμμάτων». Όπως φαίνεται όλος από τό σχόλια που δημοσιεύονται εις τάς άλλας έφημερίδας, και διά τών όποιων άποκαλύπτονται μαργαρίται πρώτου μεγέθους εις βάρος του γραφοντος τάς συνεντεύξεις, έ κήπος τών γαλλικών γραμμάτων θα ήτο όρθώτερον να μεταφράζετο εις την δημοτικήν και να έγινετο: Περιβόλι !...

ΟΙ ΕΠΙΚΙΝΑΥΝΟΙ ΦΙΛΑΘΟΙ

Οι άθληται μας άρχίζουν να γίνονται επικίνδυνοι. Πρό ήμερών κάποιος διακοβόλος, άκούμενος έργισμε τόν δίσκον του κατ' εύθειαν εις την... κεφαλήν ενός άτυπώτου διαβάτου, ό όποιος εις άπελπιστικήν κατάστασιν, μεταφέρθη εις κάποιαν κλινικήν. Τισάλλες πόλιν, άδέλιος κυνηγός έτραυματίσεν εις την Άττινήν ένα χωρικόν... Άρίστων δέ τις έημις που προκάλουν στα τέταμα τών σπιτιών και στα κεφάλια τών πολιτών τά φρούμπαλά τών συνοικιακών μάτς. Ζήν επικινδύνους! Ελεγον οι άρχαιοι Ρωμαίοι και ό άπόγονός των Μουσολίνι. Μα να ζή κανείς επικινδύνος για τόν έαυτόν του μόνο, όχι όμως και για λογαριασμό τών άλλων. Γιατί, άν κινδυνεύη κανείς από στιγμή σε στιγμή να δεχθή κατακέφαλα τόν δίσκον τών γυμνασμάτων διακοβόλων, καλύτερα τότε είνε να μη ζή...

ΠΕΝΝΙΕΣ

Η τελευταία προς τό νοτιά μεταβολή του καιρού, ύστερ' από τούς τρομερούς παγετούς, άνεκούφισε τούς κατοίκους τών όνδ πόλεων, οι όποιοι, μη έχοντες έύλα για να ξεσταθούν, είχαν έ ύ λ ι α σε κυριολεκτικώς.

Φαίνεται δέ πως ή μεταβολή αυτή είνε όριστική και ότι γοήγορα θα αισθανθούμε να πνέη δροσερό τό μυρωμένο αεράκι της άνοιξως.

Τό μελόδραμα, παρ' όλας τάς έλπίδας και τάς προσδοκίας του κοινού, έκλεισε και πάλιν τάς πύλας του. Περιορίστηκε μόνον σε έκτάκτους παραστάσεις.

Στό «Κεντρικόν» αι παραστάσεις της κ. Πιερά συγκεντρώνουν όλα τά... αυτοκίνητα πολυτελείας της πρωτεύουσας, όπως συμβαίνει κάθε φορά που θα φθάσει έένος θιασος εις τάς Αθήνας.

Όσο για τά γαλλικά τών παρακολούθόντων τάς παραστάσεις τών ξένων θιάσων, αυτά είνε πολύ άμφιβολα. Πάντως ξέρουν τό «οι» και τό «πον».

Κατά τις τελευταίες «χιονιές» ένεφανίσθησαν εις τά περίχωρα πολλοί Αττιδες με άμφισιν άλμυριστριών. Εύτυχώς ή δυστυχώς εις τούς χιονισμένους κάμπους της Αττικής δέν ύπρχε λίγη Αθηναϊκή μαριδα διά την σχετικήν... πρόγχαν.

Ο νέος ύπόγειος σταθμός του Ν. Φαλήρου, ό όποιος είνε φαιότατος, εύρίσκεται έν τώ τελειοσθαι. Οι άπλοϊκοί όμως διερωτώνται διά ποίον σκοπόν έγιναν τόσα έξοδα και ποίος θα τά πληρώση αυτά.

Ο συμπαθής ποιητής του Πρωϊνού Συκνήματος κ.Κ. Αθανάς έέδωσε νέαν όγκώδη ποιητικήν συλλογήν μέ τόν τίτλον «Είρημος».

Και τό προσεχές φύλλο της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» Πανηγυρικό, 36 σελίδο με πολύχρωμο καλλιτεχνικό έξώφυλλο, με γελοιογραφίας και άνένδοτα τύπων της παλιάς Αθήνας, συνέχεια της ένδιαφερόσης μελέτης του κ. Φαλταίτης για τίς δοξα έθιμα τών Έλλήνων ληστών και της μελέτης για τίς δοξα έθιμα τών βρυκελάκων έν Έλλάδι, συνέχεια της βιογραφίας της έρωτικιστάς της Ντεϊλ, Η άνάστασις του Σέρλεν μυθιστορηματος του Ντεϊλ, Επίσης από του προσεχούς φύλλου άρχι Χόλμς κλπ. κλπ. Επίσης από του προσεχούς μυθιστορημα του ζει τό περιπαθέστατο και περιπετειώδεςτατο μυθιστορημα του Αλεξ. Δουμά (Πατρός) Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΠΟΥΚΕΒΙΛ ΚΑΙ Ο ΚΑΛΑΒΡΥΤΙΝΟΣ

Κάποτε ό Γάλλος ιστορικός Πουκεβίλ, περνώντας από τά Καλάβρυτα, φιλοξενήθηκε από έναν καλόκαρδο Ρωμηό (διότι στα Καλάβρυτα την εποχή εκείνη κατοικούσαν και 500 Τοσχοί), ό όποιος στόν ένθουσιασμό του για τί φιλοξενούσε με τόσο σπουδαία προσωπικότητα, έβρινε τό κρασί με τερτάσια κανάτια, που αφού τά άδειασε — μονορρούφι τό θηρίο! — τά έσπασε κατόπι.

Τέλος, αφού έπλε άρκετές όκάδες κρασί και έσπασε... έλληνοπρεπέστατα και όλα τά κανάτια του σπιτιού του, καθώς και όσα είχε δανειστή από τήν γειτονιά χάριν του συμποσίου, βρήκε ότι δέν είχε εύχαριστήσει

όσο έπρεπε τόν άξιόλογο ξένο του. Έκάθισε λοιπόν και βασιάνισε τό μυαλό του για νάβρη ποιά άλλη θυσία έπρεπε να κάμη. Έξαφνα, με άστραπή πέρασε από τά μάτια του. Είχε βρη. Έπρεπε να κάμη τό σπιτιού του. Και άμ' έπος, άμ' έργον. Ο ένθουσιασμός Καλαβρυτινός άπαξε ένα δαυλί και έτοιμαζόνταν να βάλη φωτιά στο φτωχικό του.

Ο Πουκεβίλ όμως πρόφτασε και τόν συγκράτησε από μια τέτοια τρέλλα.

Και τό προσεχές φύλλο της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» Πανηγυρικό, 36 σελίδο με πολύχρωμο καλλιτεχνικό έξώφυλλο, με γελοιογραφίας και άνένδοτα τύπων της παλιάς Αθήνας, συνέχεια της ένδιαφερόσης μελέτης του κ. Φαλταίτης για τίς δοξα έθιμα τών Έλλήνων ληστών και της μελέτης για τίς δοξα έθιμα τών βρυκελάκων έν Έλλάδι, συνέχεια της βιογραφίας της έρωτικιστάς της Ντεϊλ, Η άνάστασις του Σέρλεν μυθιστορηματος του Ντεϊλ, Επίσης από του προσεχούς φύλλου άρχι Χόλμς κλπ. κλπ. Επίσης από του προσεχούς μυθιστορημα του ζει τό περιπαθέστατο και περιπετειώδεςτατο μυθιστορημα του Αλεξ. Δουμά (Πατρός) Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

Και τό προσεχές φύλλο της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» Πανηγυρικό, 36 σελίδο με πολύχρωμο καλλιτεχνικό έξώφυλλο, με γελοιογραφίας και άνένδοτα τύπων της παλιάς Αθήνας, συνέχεια της ένδιαφερόσης μελέτης του κ. Φαλταίτης για τίς δοξα έθιμα τών Έλλήνων ληστών και της μελέτης για τίς δοξα έθιμα τών βρυκελάκων έν Έλλάδι, συνέχεια της βιογραφίας της έρωτικιστάς της Ντεϊλ, Η άνάστασις του Σέρλεν μυθιστορηματος του Ντεϊλ, Επίσης από του προσεχούς φύλλου άρχι Χόλμς κλπ. κλπ. Επίσης από του προσεχούς μυθιστορημα του ζει τό περιπαθέστατο και περιπετειώδεςτατο μυθιστορημα του Αλεξ. Δουμά (Πατρός) Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

Και τό προσεχές φύλλο της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» Πανηγυρικό, 36 σελίδο με πολύχρωμο καλλιτεχνικό έξώφυλλο, με γελοιογραφίας και άνένδοτα τύπων της παλιάς Αθήνας, συνέχεια της ένδιαφερόσης μελέτης του κ. Φαλταίτης για τίς δοξα έθιμα τών Έλλήνων ληστών και της μελέτης για τίς δοξα έθιμα τών βρυκελάκων έν Έλλάδι, συνέχεια της βιογραφίας της έρωτικιστάς της Ντεϊλ, Η άνάστασις του Σέρλεν μυθιστορηματος του Ντεϊλ, Επίσης από του προσεχούς φύλλου άρχι Χόλμς κλπ. κλπ. Επίσης από του προσεχούς μυθιστορημα του ζει τό περιπαθέστατο και περιπετειώδεςτατο μυθιστορημα του Αλεξ. Δουμά (Πατρός) Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

Και τό προσεχές φύλλο της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» Πανηγυρικό, 36 σελίδο με πολύχρωμο καλλιτεχνικό έξώφυλλο, με γελοιογραφίας και άνένδοτα τύπων της παλιάς Αθήνας, συνέχεια της ένδιαφερόσης μελέτης του κ. Φαλταίτης για τίς δοξα έθιμα τών Έλλήνων ληστών και της μελέτης για τίς δοξα έθιμα τών βρυκελάκων έν Έλλάδι, συνέχεια της βιογραφίας της έρωτικιστάς της Ντεϊλ, Η άνάστασις του Σέρλεν μυθιστορηματος του Ντεϊλ, Επίσης από του προσεχούς φύλλου άρχι Χόλμς κλπ. κλπ. Επίσης από του προσεχούς μυθιστορημα του ζει τό περιπαθέστατο και περιπετειώδεςτατο μυθιστορημα του Αλεξ. Δουμά (Πατρός) Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

Και τό προσεχές φύλλο της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» Πανηγυρικό, 36 σελίδο με πολύχρωμο καλλιτεχνικό έξώφυλλο, με γελοιογραφίας και άνένδοτα τύπων της παλιάς Αθήνας, συνέχεια της ένδιαφερόσης μελέτης του κ. Φαλταίτης για τίς δοξα έθιμα τών Έλλήνων ληστών και της μελέτης για τίς δοξα έθιμα τών βρυκελάκων έν Έλλάδι, συνέχεια της βιογραφίας της έρωτικιστάς της Ντεϊλ, Η άνάστασις του Σέρλεν μυθιστορηματος του Ντεϊλ, Επίσης από του προσεχούς φύλλου άρχι Χόλμς κλπ. κλπ. Επίσης από του προσεχούς μυθιστορημα του ζει τό περιπαθέστατο και περιπετειώδεςτατο μυθιστορημα του Αλεξ. Δουμά (Πατρός) Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

Και τό προσεχές φύλλο της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» Πανηγυρικό, 36 σελίδο με πολύχρωμο καλλιτεχνικό έξώφυλλο, με γελοιογραφίας και άνένδοτα τύπων της παλιάς Αθήνας, συνέχεια της ένδιαφερόσης μελέτης του κ. Φαλταίτης για τίς δοξα έθιμα τών Έλλήνων ληστών και της μελέτης για τίς δοξα έθιμα τών βρυκελάκων έν Έλλάδι, συνέχεια της βιογραφίας της έρωτικιστάς της Ντεϊλ, Η άνάστασις του Σέρλεν μυθιστορηματος του Ντεϊλ, Επίσης από του προσεχούς φύλλου άρχι Χόλμς κλπ. κλπ. Επίσης από του προσεχούς μυθιστορημα του ζει τό περιπαθέστατο και περιπετειώδεςτατο μυθιστορημα του Αλεξ. Δουμά (Πατρός) Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

Και τό προσεχές φύλλο της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» Πανηγυρικό, 36 σελίδο με πολύχρωμο καλλιτεχνικό έξώφυλλο, με γελοιογραφίας και άνένδοτα τύπων της παλιάς Αθήνας, συνέχεια της ένδιαφερόσης μελέτης του κ. Φαλταίτης για τίς δοξα έθιμα τών Έλλήνων ληστών και της μελέτης για τίς δοξα έθιμα τών βρυκελάκων έν Έλλάδι, συνέχεια της βιογραφίας της έρωτικιστάς της Ντεϊλ, Η άνάστασις του Σέρλεν μυθιστορηματος του Ντεϊλ, Επίσης από του προσεχούς φύλλου άρχι Χόλμς κλπ. κλπ. Επίσης από του προσεχούς μυθιστορημα του ζει τό περιπαθέστατο και περιπετειώδεςτατο μυθιστορημα του Αλεξ. Δουμά (Πατρός) Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

INTERVIEW

Χθές, τό δεξι, περί λόγων άρρα- ότε ό Έσπερος άρχισε ν' άστράφτη και να φεγγολή σάν ένα μεγάλο διαμάντι επάνω από την πόλιν.—ή σθάνη των τοιαύτων τινά διάθεσιν ώστε άπεφάσισα να ένοχλήσω και έγω τόν έαυτόν μου, όσον ταπεινός και άν είνε, και να τού πάρω συνέντευξιν. άφού είνε της μόδας σήμερον αι μετ' λογίων συνεντεύξεις...

—Είθε λόγιος; τού είπα.
—Ναι, μου άπάντησε. Έμια λόγιος. Όργάνω καθήκοντός σου τήν χάστην, έχω φθείρει τόσας περιουσίες επί της καρέκλας του γραφείου μου, τρέφο κόμην δασυτάτην, όμοίαν μ' εκείνην τού Αβασαλόν, τρώγω τό τελειόν αν, δέν τρώγω τακτικά, γράω «ό Παρθένος», έδωσα κ' έπ' άρκετές γραβιές για τό γλωσσικό ζήτημα, άπήγγειλα μέγρι της σήμερος έπτά έπικηδείους κτλ. κτλ.

—Έν τούτῳ περσιτώσει σέ παρακαλώ να υού άπαριθμήσετε τά βόνα τά όποια πόνεσαι να φέρετε εις ούδον.

—Εύχαρίστως. Έγώ κατά νουν ένα δόσκα, μίαν τετανωδιαν σπαρτακτική, μίαν συλλογήν ποιημάτων συμβολικών...

—Ακατανόητον δηλαδή;
—Παρακαλώ. Θα προσέσω σέ- λια εις τό τέλος τού βιβλίου. Έγώ λοιπόν άκούη κατ' νουν ένα κοινωνικόν ρομάντζο εις τό όποιον παίζει σπουδαίον ρόλον ένας κορσές και τρία ζώηνη κτηνών τα υύλα εύγενήμων και μίαν φιλοσοφικήν μελέτην περί τών Τοσχοί και τών Βαβαλωμάτων τού Κόσμου τούτου...

—Και περί τών σημαντικών κατευθύνσεων τ. Τέταται τί λέγετε;
—Λέγω ότι ή Τέτατη κατευθύνεται πρὸς τήν Τέτατην Όδον.

—Τήν Τέτατην Όδον; Τι ήλεις και κάποι; Μήπως πόνεικται να έγκαταστήθ εις τόν Βοτανικόν Κήπον;

—Όχι. Έκ της Τέτατης Όδου θα κατευθυνθί όλοσιν πρὸς τό Δοξοκαίτειον.

—Και εις τό μέλλον; Θα έν τας υύτας κατευθύνσεις παρακαλώ;
—Είς τό μέλλον έως να κατευθύν- θή πρὸς τό δον.

—Θα πάση δηλαδή τά βουνα;
—Ακριδώς.

Και ή συνέντευξις έτελείσθαι. Έ- πειναι με τόν έαυτόν μου κατευθύν- ασαιμένοι.

—Τά συγκαταστήριά μου! Τά συ- γκαταστήριά μου!
Και ή άποσπασμένη μου γει έσπαξε φι- λητό την δεξιάν!

ΧΑΡΗΣ

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΓΕΛΙΟ

ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ ΑΝΔΡΕΪΕΦ

(Αποκρητικό διήγημα)

Ήμουνα σάν τρελλός από τη χαρά μου, γιατί ήξευρα ότι στις έξη και μισή θα έρχόταν εκείνη.

Ο άνεμος ανάσχευε διαρκώς το επανωφόρι μου που ήταν κουμπωμένο μόνο με το έπάνω κουμπι του λαιμού, αλλά κρύο δεν αισθανόμουν καθόλου.

Με το κεφάλι υπερήφανα ψηλά, με το φοιτητικό κασκέτο μου, στραβά δολιμένο, κύτταξα τον κόσμο που περνούσε και παρακολουθούσα μ' ένα βλέμμα τρεφής κάθε γυναίκα που περνούσε από μπροστά μου.

Και τότε έκανα αυτό στη στιγμή που ήμουν, πρό τσεσάρων ημερών οχρειά έρωτευμένος. Μά τότε ήμουν ακόμη πολύ νέος και η καρδιά μου έκλεινε μέσα τσούρος θραυρούς τρωερότητας, ώστε δεν μπορούσα να μείνω και ανάσχετος μπρός στις ωμορφές που περνούσαν...

Στις έφτα παρά τέταρτο είχα κουμπώσει και το δεύτερο κουμπι του επανωφοριού μου. Τώρα δεν κύτταζα πια με τόση τρυφερότητα τις γυναίκες που περνούσαν. Όλες η γυναίκες εκτός από εκείνη που αγαπούσα, μπορούσαν να πάνε, με τη καρ' ευθείαν, στον διάβολο. Λίγο θά μ' έμελλε. Είχα αρχίσει να βαριέμαι, περιμένοντας...

Κ' ενώ στις έξη και μισή ήμουνα αναμμένος βίος, στις έφτα παρά δυό λεπτά, ήμουνα παγωμένος.

Όταν έφτανα επτά, απελιστήκα πια. Εκείνη δεν θα έρχόταν.

Και όμως περίμενα ακόμα ως τις οχτώμισι.

"Αν ν' έβλεπε κανείς, ασφαλώς θά μ' ελπίσταν. Τουρτούριζα από το κρύο χαμένος μέσα στο επανωφόρι μου, που ήταν κουμπωμένο τώρα ως το τελευταίο του κουμπι. Είχα σηκώσει μάλιστα και τον γιακά μου. Τα δόντια μου χτυπούσαν και τα αυτιά μου είχανε τυλίξει από το κρύο. Βάδιζα για να ζεσταθώ. Βάδιζα σκυμμένος σάν να ήμουν γεροντάκι.

Μας ήθε να τη βλαστήσω. Λίγο έλειψε να πω.

—Στο διάβολο να πάει κι αυτή επ' τέλους!

Μά κρατήθηκα. Ίσως να μην την είχαν αφήσει να βγει έξω. Ίσως να ήταν άρρωστη... Μπορεί και να είχε πεθάνει... Αναστέλλει να είχε πεθάνει κ' εγώ να τη βλαστήσω...

Εκείνη τη στιγμή περνούσαν ένας βίος από το παραθύριό μου. Ένας απ' αυτούς με είχε, με πλησίασε και μου είπε:

—Η Εύγενια Νιζολαγιέβνα, χρεώνει στους Πολοζόφ.

Πως το ήξερε αυτός, ότι περίμενα εκεί, δυό ώρες μείν στο κρύο την Εύγενια, την αγαπημένη μου; Έχωρμα όσο μπορούσα την ταρχή μου και είπα με βίος ευθύνο στην παρέα:

—Βαί, παιδιά, όπως είπε: "Αποκαθές. Όλος ο κόσμος διασκεδάζει. Τι λένε; Τό σίχουμε κ' εμείς στο γλέντι.

—Πώς; ρώτησε ένας...

—Και πού; ρώτησε ένας άλλος.

—Νά!... Νά μακαρεφτούμε και μεις και να πάμε στα σπίτια που χορεύουν.

Η πρότασή μου έγινε δεκτή με ενθουσιασμό. Μέσα σε μία γυνική χαρά και θάλασσα, εθίμας κανονικές, άρ-

χίσαμε να μετράμε τα χρήματα που είχαμε. Σε λίγες προσετέθηκαν στην παρέα μας και άλλοι φοιτητές και έτσι γινήκαμε μία μεγάλη και δεσ-τρελλή συντροφιά, που χόρευε στους δρόμους.

Επειτα μπήκαμε σάν επιδρούμε στο μαγαζί, ενός γνωστού μας, που ενοικίαζε ρούχα για μακαράδες και το γεμίσαμε με τη νεότητά μας και με τα γέλια μας.

Εγώ ήθελα να θρώ μία φορεσιά που να είναι συγχρόνως ωραία αλλά και αυστηρή, που να έχω κομψότητα αλλά και να παρουσιάζει κάποια μυστική θλίψη. Γι' αυτό ε-πα στην κατασκευαστή.

—Δώσε μου μία φορεσιά "Ισπανική. Μία φορεσιά "Ισπανού έρχοντος...

Εκείνος μου έδωσε μία, αλλά ήταν πολύ φαρδιά για μένα. Τότε ζήτησα να μου δώσει χαμιά άλλη.

—Νά σου δώσω μία φορεσιά κλό-

τάρχη. Αίντε να ξεπερδύουμε! Εκείνος μου το έφερε.

Ήταν κάτι το παράξενο αυτό το κοστούμι. Το παράξενο αυτό δεν βρισκόταν ούτε στα μικρά χρωματιστά παπούτσια, στα οποία δεν χωρούσαν τα πόδια μου, ούτε και στο κόκκινο κουρέλι που σκέπαζε το κεφάλι μου... "Όλη του η παραδοξότητα βρισκόταν στη μάσκα του.

Τι μάσκα, αλήθεια, που ήταν εκείνη!

Τι παράδοξη και ακατανόητη συσιγγωμία που έδειχνε!

Είχε τους, μάτια, στόμα όλα στη θέση τους, αλλά όλ' αυτά δεν είχαν τίποτε το ανθρώπινο. Έξέφραζαν μία γαλήνη και μία ηρεμία, πιο μεγάλη ακόμη και από τη γαλήνη του τάφου... Μία γαλήνη που προκαλούσε γέλια.

Ούτε θλίψη εξέφραζαν, ούτε ευθυμία, ούτε έκπληξη, ούτε κανένα α-

γούριαν, μ'ε-είραξαν, με κύτταξαν με προσοχή κιόρριαν τα γέλια. Και όταν εγώ πια έθιμωνα και γύριζα να φύγω, τότε τα γέλια τους δεν είχαν πια όρια. Έφώναζα τότε κ' εγώ, τραγουδούσα, χόρευα και ενόμιζα ότι όλος ο κόσμος στρογγυλίζει εμπρός στα γέλια μου. Και όμως εγώ, κάτω από την μάσκα μου, ήμουνα τόσο μακριά από τον κόσμο!

Τέλος το πλήθος κορόαθησε, μ' άφησε και πήγε να χορεύει. Τότε και εγώ μπόρεσα να πάω ν' αναζητήσω εκείνη. Δεν την εύρισκα πουθενά. Κατέβηκα κάτω στον κήπο, όπου πολλοί από τους καλεσμένους διασκεδάζαν με κιάρες και με μαντολίνα.

Εκεί την εύρηκα και την έπληρα κα-ζόν μου επάνω.

—Εγώ είμαι, της είπα. Και η καρδιά μου ήταν γεμάτη όρη, τρυφερότητα και φέβο.

Η μαύρες ελεφάντιδες της άνοιξαν τότε σιγά, και μου φάνηκε σάν να βγήκαν απ' αυτές συμπυκνωμένες μαύρες ακτίνες που με θύμιζαν...

Αλλά άμείως ένα γέλιο δυνατό, εύτηχο, έδωκε τον αέρα. "Ενα γέλιο όρσορό σαν την άνοιξη.

—Γιατί, λοιπόν, δεν ήρθε; τη ρώτησα.

Εκείνη όμως δεν εσταμάτησε το γέλιο της.

—Υπέφερα τόσο πολύ περιμένοντάς σε μέσα στο κρύο!... συνέχισε εγώ. Η καρδιά μου είναι καταπληγμένη!

Εκείνη εξακολουθούσε να γελά.

Η μαύρη λάμψη των ματιών της είχε χαθεί τώρα. Το γέλιο της όμως, παντοτε θερμό, πάντοτε ήχηρό, δεν είχε πια την εαρινή δροσιά, που είχε πρό όλνιου. Ήτανε σκληρό τώρα και μ' έκαίγε, σάν τον πόνο ήλιο του καλοκαιριού.

Εγώ είχα γίνει νευρικός και πειραμένος, την μάλλωσα για το γέλιο της εκείνο.

Τότε αυτή μου είπα:

—Βίσιαι τόσο γελοίος!

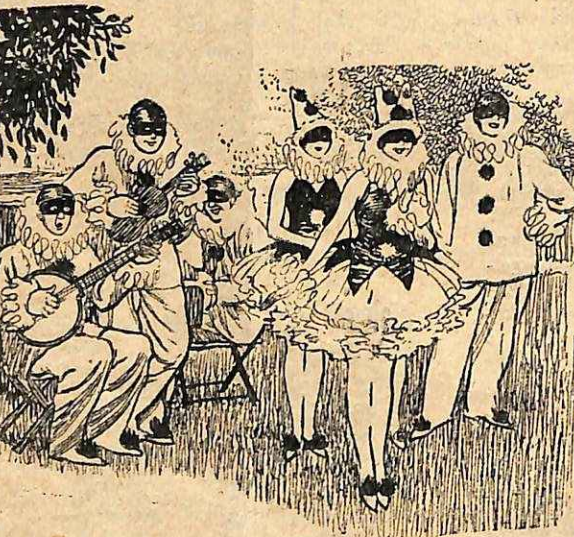
Έφριξα διόλνρη. Το κεφάλι μου έγειρε προς τα εμπρός. Το σφάλμα μου, ώστε για μία στιγμή το γέλιο της, εξαφανίστηκε από τα χείλη της και να κύτταζε τα ζευγάρια των μασκαράδων που χόρευαν.

Δεν μπορείς να νοιώσεις, της είπα, τι υποφέρω κάτω από αυτήν την φοιλά;... Την φόρεσα μόνο και μόνο για να γελάς, γιατί, ενώ μου έδωκε, με έλπιδα αγαπής, φρόντισες γρήγορα σης. Γιατί; Γιατί; Γιατί; Γιατί;

Είδα την απάντησή της ν' ανεβαίνει στα όρια της τα χείλη. "Ενα χα-ριέστατο μειδίσμα ζωγραφίζονταν σ' αυτά, ενώ έστρεφε γρήγορα προς μέ το κεφάλια της για να μου χιπαν-τήση...

Μά... να, το άπαιστο γέλιο, το σκληρό εκείνο γέλιο την έπιασε και πάλιν. Σκέπασε το πρόσωπό της με το λεπτό δαντελλένιο μαντηλάκι της και ψιθύρισε.

—Μά για κύτταζε... κύτταζε ά-πό πίσω σου σάν καθρέφτη... τι πα-

Διασκεδάζαν με κιάρες και μαντολίνα...

ουν, με ρώτησε. Μία φορεσιά κλόουν με τετράγωνα μαλωμάτα και με κουδούνια; Έβ...

—Ούφ! κλόουν!... Είπα με αποστροφή και έκανα ένα μορσάμο έκφραστικό.

—Νά σου δώσω τότε ένα κοστούμι ληστρικό. Νά το καπέλλο και το μα-χίρι του ληστή.

Τό μαχαίρι μου άρεσε πολύ, αλλά η φορεσιά μου έρχόταν πολύ κοντή και πολύ στενή.

Τό κοστούμι ενός ακόλουθου της αυλής που μου έδωσε κατόπιν ο κατασκευαστής, δεν μου έγέμισε το μάτι και απέριφθα, επίσης, και ένα λουόμενο όρσο καλογρηκό.

Μά ακόμα, άδερφέ, δεν απόφασισες; Έλα και πέρασεν η ώρα, μου φώναζαν οι σύντροφοί μου, οι όποιοι εντωμεταξύ, είχαν διαλέξει τις φορε-στές τους και είχαν ντυθεί. Δεν είχα καιρό για να διαλέξω, άλλως τε δεν έμεινα πια στο κατάστη-

μα παρά ένα κοστούμι μαν-δαρίνου.

—Δός μου εκείνο έχει πέρα, το Κινέζικο, είπα απογοητευ-μένος.

—Όπου πήγαίνα και ε-που στεκόμουν μέσ' στο σπίτι των Πολοζόφ, βίαι μ' έτρι-

ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ

Η συμμαχία των βαυλιέων. Η τρομερή σφαγή του Σεπτεμβρίου. Το μακελειό στις φυλακές. Το αίμα των αδών. Ο αξιοματικός και η κέρη του. Η επιδρομή των δολοφόνων. Η αυτοθυσία της κέρης.

Ένα από τα τραγικότερα έπεισόδια της Γαλλικής Επαναστάσεως είναι, ασφαλώς, η φοιχητή δοκιμασία στην όλοιο ύπερβλήθη ή δεσποινίς ντε Σομπρέιγ κατά τις περιφί-μες σφαγές του Σεπτεμβρίου 1792.

Τό έπεισόδιο αυτό είναι τόσο ανατριχιαστικό, τόσο τρομερό, τό-σο άπιστευτο, ώστε οι περισσότεροι ιστορικοί προ-όλνιου ακόμη έτών, έδίσταζαν να το παραδε-χθούν ως αληθές. Τελευταία, έν-τούτοις, έδημοσιεύθη μία έπιστο-λή του κ. ντε Βιλελύν, του υιού της ηρώιδος—ή όποια μετά την διάσωσί της παντρεύθηκε κά-ποιον κ. ντε Βιλελύν—στην ό-ποια έξιστορείται το μοναδικό αυ-τό γεγονός, μ' όλες τις λεπτομέ-ρειες.

Κατά την εποχή εκείνη, ως γνωστόν, επικρατούσε στη Γαλ-λία το καθεστώς της τρομοκρα-τίας. Οι βασιλείς των γεγονικών χωρών, διαβλέποντες ότι η Γαλ-λική Επανάσταση έστρέφετο όχι μόνον εναντίον του βασιλείου της Γαλλίας αλλά γενικώς εναντίον αυτού του θεσμού της βασιλείας, συνεμάχησαν, και, βοηθούμενοι από τους Γάλλους άριστοκράτες, που είχαν καταφύ-ε στις χώρες τους, έστράτευσαν εναντίον της δημοκρατικής Γαλλίας. Η θέσις των Γάλλων ήταν δεινή. Από παντού ήσαν περικυκλωμένοι από έχθρους. Κι' έδωσαν βέβαια στην υψίστου ηρωϊσμού και αυτο-θυσίας, έκαμαν όμως και μία πλά-ξη, που, αυτή και μόνη, άρκει να τους στυγατίσει στην ιστορία.

Οι δυό δικτατορες τότε της Γαλλίας ο Μαρά και ο Δαντόν—στον τελευταίον αυτόν μάλιστα αποδίδεται κυρίως η ευθύνη των τρομερών αυτών γεγονάτων, πα-ρασυνόμενοι από την αγανάκτη-σή των εναντίον των άριστοκρα-τών, τους όποιους έθεωρούσαν ύπευθύνους και ύποκνητας της ξενικής επιδρομής, διάταξαν γε-νική σφαγή των κρατουμένων βα-σιλοφρόνων σ' ές διάφορες φυλα-κές. Οι σφαγές αυτές, γνωστές στην ιστορία με το όνομα «σφα-γές του Σεπτεμβρίου», βίστησαν τέσσερες μέρες. Στο διάστημα αυτό, μίληνη έμίσθων σφαγών ανθρωπών της κατοιάτης κοι-νωνικής ύποστάθμης, πληρωθέν-των άδρότα για το βδελυρό

φρονος. Είπε περιττόν να ποίμε, ότι μεταξύ των σφαγέντων συγ-κατέλεγοντο και πολλοί άδωοι, καθώς και άλλοι που, είτε από μίαν άπληξη συνωνιμία, είτε από παρεξήγηση είχαν συλλιφθή και είχαν κλεισθή στη φυλακή. Οι δολοφόνοι όμως ούτε καιρό εί-χαν, ούτε και την διάθεση να σχολοήνται με τέτοιες «φιλοδο-λείες». Είχαν πληρωθή για να «σφαζούν», κι' έννοούσαν να εκ-τελέσουν τυφλά κι' ευσυνειδήτως τή καθήκον τους...

Σε μία από τις φυλακές αυτές ήταν εγκλεισμένος κι' ένας πα-λός αξιοματικός μαζί με την κέρη του. Ο αξιοματικός αυτός,

πριν προφθάσουν οι φυλακισμέ-νοι να συνέλθουν από την έκ-πληξη τους για την ξαφνική εί-σβολή, οι δολοφόνοι είχαν αρχί-σει τó έργο τους. Η δεσποινίς ντε Σομπρέιγ, βλέποντας τόν κίν-δυνο που διέτρεχε ο πατέρας της, έπεσαν ά άνω του με λυγμούς, σκεπάζοντάς τον με τó σώμα της για να τόν προφυλάξει. Την ίδια στιγμή, ένας από τους δολοφό-νους, με μία σπαθιά, άνοιξε τó κεφάλι κι' έφριξε νεκρό ένα νε-αρό άριστοκράτη, τόν κ. ντε Σαί-ν-Μαρτ, που βρίσκονταν κοντά της. Κι' ο αίμοδιψής δολοφόνος έτοι-μοζόταν να χτυπήσει τó σύμπλεγ-μα του πατέρα και της κέρης, όταν ξαφνικά έδειλινσε. Η νέα, παλεύοντας εναντίον των άλλων φρονών, είχε λάβει τρεις πληγές. Τα ρούχα της είχαν έσχισθή, τα μαλλιά της είχαν χυθεί στους ώ-μους της, κι' έτσι καθώς ήταν, έφάνταζε σά μιάνθεα. Ο κτηνάν-θρωπος στόθεαμα αυτό συγκινή-θηκε. Είδε την νέα, μισολιπό-θυμη πια νάγκαλιάζει τόν πατέ-ρα της μετά μπράτσο της σε μία ύστατη προσπάθεια για να τόν σώσει. Και τότε, ένδοσιασθείς, ο άγριος δολοφόνος, άρπoxένα πο-τήρι, τó γεμίσε αίμα από τó αί-μόφυρτο κρανίο τόν Σαί-ν-Μαρτ, άνακάτεψε μέσα λίγο μαρούτι, και προσφέροντάς της τó, της έ-δήλωσε ότι άν έβινε α ύ τó τó ποτό στην υγεία του έθνους, θά χάριζαν τή ζωή του πατέρα της.

Η νέα, χωρίς νάδιστάση ούτε στιγμή, άρπαξε τó ποτήρι με τó αίμα και τó έρραυφήσε ως τόν πάτο... Οι δολοφόνοι, ένδοσια-σθέντες, όχι μόνον έκατάτησαν την ύπόσχεσή τους, αλλά την σή-κωσαν στα χέρια και την έβγαλαν από τή φυλακή έν θοιάμβω!...

Αυτό όπληξε τó τραγικό έπει-σόδιο της δεσποινίδος ντε Σομ-πρέιγ, της κέρης που ήπιε αν-θρώπινο αίμα, για να σώση τόν πατέρα της.

«Από την ημέρα εκείνη—έ-πλέγει δ. κ. ντε Βιλελύν—η μη-τέρα μου έξυριζε τακτικά τά μαλ-λιά της, για να μη της θυμίζουν την τραγική σκηνή της φυλακής.

Ποτέ της έπίσης δεν μπόρεσε να βάλει κόκκινο κρα-σί στο στόμα της» και μόνο ή θέα του της προξενούσε άπερίγρα-πτη και άδυνηρά άη-δία...

Η δεσποινίς ντε Σομπρέιγ.

Από την ημέρα εκείνη—έ-πλέγει δ. κ. ντε Βιλελύν—η μη-τέρα μου έξυριζε τακτικά τά μαλ-λιά της, για να μη της θυμίζουν την τραγική σκηνή της φυλακής.

Ποτέ της έπίσης δεν μπόρεσε να βάλει κόκκινο κρα-σί στο στόμα της» και μόνο ή θέα του της προξενούσε άπερίγρα-πτη και άδυνηρά άη-δία...

Από την ημέρα εκείνη—έ-πλέγει δ. κ. ντε Βιλελύν—η μη-τέρα μου έξυριζε τακτικά τά μαλ-λιά της, για να μη της θυμίζουν την τραγική σκηνή της φυλακής.

Ποτέ της έπίσης δεν μπόρεσε να βάλει κόκκινο κρα-σί στο στόμα της» και μόνο ή θέα του της προξενούσε άπερίγρα-πτη και άδυνηρά άη-δία...

Από την ημέρα εκείνη—έ-πλέγει δ. κ. ντε Βιλελύν—η μη-τέρα μου έξυριζε τακτικά τά μαλ-λιά της, για να μη της θυμίζουν την τραγική σκηνή της φυλακής.

Ποτέ της έπίσης δεν μπόρεσε να βάλει κόκκινο κρα-σί στο στόμα της» και μόνο ή θέα του της προξενούσε άπερίγρα-πτη και άδυνηρά άη-δία...

Από την ημέρα εκείνη—έ-πλέγει δ. κ. ντε Βιλελύν—η μη-τέρα μου έξυριζε τακτικά τά μαλ-λιά της, για να μη της θυμίζουν την τραγική σκηνή της φυλακής.

Ποτέ της έπίσης δεν μπόρεσε να βάλει κόκκινο κρα-σί στο στόμα της» και μόνο ή θέα του της προξενούσε άπερίγρα-πτη και άδυνηρά άη-δία...

Από την ημέρα εκείνη—έ-πλέγει δ. κ. ντε Βιλελύν—η μη-τέρα μου έξυριζε τακτικά τά μαλ-λιά της, για να μη της θυμίζουν την τραγική σκηνή της φυλακής.

Ποτέ της έπίσης δεν μπόρεσε να βάλει κόκκινο κρα-σί στο στόμα της» και μόνο ή θέα του της προξενούσε άπερίγρα-πτη και άδυνηρά άη-δία...

Από την ημέρα εκείνη—έ-πλέγει δ. κ. ντε Βιλελύν—η μη-τέρα μου έξυριζε τακτικά τά μαλ-λιά της, για να μη της θυμίζουν την τραγική σκηνή της φυλακής.

Ποτέ της έπίσης δεν μπόρεσε να βάλει κόκκινο κρα-σί στο στόμα της» και μόνο ή θέα του της προξενούσε άπερίγρα-πτη και άδυνηρά άη-δία...

Από την ημέρα εκείνη—έ-πλέγει δ. κ. ντε Βιλελύν—η μη-τέρα μου έξυριζε τακτικά τά μαλ-λιά της, για να μη της θυμίζουν την τραγική σκηνή της φυλακής.

Ποτέ της έπίσης δεν μπόρεσε να βάλει κόκκινο κρα-σί στο στόμα της» και μόνο ή θέα του της προξενούσε άπερίγρα-πτη και άδυνηρά άη-δία...

Από την ημέρα εκείνη—έ-πλέγει δ. κ. ντε Βιλελύν—η μη-τέρα μου έξυριζε τακτικά τά μαλ-λιά της, για να μη της θυμίζουν την τραγική σκηνή της φυλακής.

Ποτέ της έπίσης δεν μπόρεσε να βάλει κόκκινο κρα-σί στο στόμα της» και μόνο ή θέα του της προξενούσε άπερίγρα-πτη και άδυνηρά άη-δία...

Από την ημέρα εκείνη—έ-πλέγει δ. κ. ντε Βιλελύν—η μη-τέρα μου έξυριζε τακτικά τά μαλ-λιά της, για να μη της θυμίζουν την τραγική σκηνή της φυλακής.

Ποτέ της έπίσης δεν μπόρεσε να βάλει κόκκινο κρα-σί στο στόμα της» και μόνο ή θέα του της προξενούσε άπερίγρα-πτη και άδυνηρά άη-δία...

Από την ημέρα εκείνη—έ-πλέγει δ. κ. ντε Βιλελύν—η μη-τέρα μου έξυριζε τακτικά τά μαλ-λιά της, για να μη της θυμίζουν την τραγική σκηνή της φυλακής.

Ποτέ της έπίσης δεν μπόρεσε να βάλει κόκκινο κρα-σί στο στόμα της» και μόνο ή θέα του της προξενούσε άπερίγρα-πτη και άδυνηρά άη-δία...

Από την ημέρα εκείνη—έ-πλέγει δ. κ. ντε Βιλελύν—η μη-τέρα μου έξυριζε τακτικά τά μαλ-λιά της, για να μη της θυμίζουν την τραγική σκηνή της φυλακής.

Ποτέ της έπίσης δεν μπόρεσε να βάλει κόκκινο κρα-σί στο στόμα της» και μόνο ή θέα του της προξενούσε άπερίγρα-πτη και άδυνηρά άη-δία...

Από την ημέρα εκείνη—έ-πλέγει δ. κ. ντε Βιλελύν—η μη-τέρα μου έξυριζε τακτικά τά μαλ-λιά της, για να μη της θυμίζουν την τραγική σκηνή της φυλακής.

Ποτέ της έπίσης δεν μπόρεσε να βάλει κόκκινο κρα-σί στο στόμα της» και μόνο ή θέα του της προξενούσε άπερίγρα-πτη και άδυνηρά άη-δία...

Από την ημέρα εκείνη—έ-πλέγει δ. κ. ντε Βιλελύν—η μη-τέρα μου έξυριζε τακτικά τά μαλ-λιά της, για να μη της θυμίζουν την τραγική σκηνή της φυλακής.

Ποτέ της έπίσης δεν μπόρεσε να βάλει κόκκινο κρα-σί στο στόμα της» και μόνο ή θέα του της προξενούσε άπερίγρα-πτη και άδυνηρά άη-δία...

Από την ημέρα εκείνη—έ-πλέγει δ. κ. ντε Βιλελύν—η μη-τέρα μου έξυριζε τακτικά τά μαλ-λιά της, για να μη της θυμίζουν την τραγική σκηνή της φυλακής.

Ποτέ της έπίσης δεν μπόρεσε να βάλει κόκκινο κρα-σί στο στόμα της» και μόνο ή θέα του της προξενούσε άπερίγρα-πτη και άδυνηρά άη-δία...

..... Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

... πάντοτε ἐν τάξει!...

Ἕνας ἄνθρωπος ἡλικιωμένος
 με κάπως παράδοξο ἐξωτερικό...

ΟΙ ΝΟΣΤΙΜΩΤΕΡΟΙ ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΓΟΥΒΕΛΗΣ

Ἡ ζωὴ καὶ τ' ἀνέκδοτα ἐνὸς Ἀθηναίου ποσέμ. Γύρω ἀπὸ τὸ μύτο τοῦ Γουβέλη. Ἐνας Ἕλλην Συρανὸ ντὲ Μπερζεράκ. Γουβέλης καὶ Κονδυλάκης. Τὸ ἐπεισόδιό του μὲ τὸ Μητσάκη. Γουβέλης καὶ Ἀποστόλης. «Κόρακος μελανώτερος». «Πᾶρε μὲ, Ἀντρίαννα μου!...» Μία... παρὰ λίγο μενομαχία. Ὁ θάνατος τοῦ Γουβέλη.

Ἡ «Οἰκογένεια» θὰ προσφέρει στοὺς ἀναγνώστες της μιὰ πρώτης τάξεως πνευματικὴ ἀπόλαυσι. Ἀπὸ τῆς σελίδος της θὰ παραέλθουν οἱ νοστιμώτεροι, οἱ χαρακτηριστικότεροι, οἱ πιὸ σπαρταριστοὶ Ἀθηναῖκοι τύποι, μὲ τὴ ζωὴ τους, τ' ἀνέκδοτά τους, τὰ ἐπεισόδιά τους, τύποι παλαιῶν, λημονημένοι, τύποι κείνους, ἀλλὰ καὶ μερικοὶ ἀπὸ κείνους πού ζοῦν ἀκόμη καὶ κινεῖται μετὰ ζῆμας, στὸν κόσμον τῶν γραμμάτων καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Καὶ ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸ μακαρίτη Μανώλη Γουβέλη, τὸν ἀλησμόνητο φίλο τῶν λογίων, τὸν δημοσιογράφον, τὸν καλλιτεχνῶν, τὸν εὐθυμολόγο καὶ μποεμικώτατο Γουβέλη, πού σκορποῦσε τὸ «ἄττικόν ἄλσας», μὲ σπάταλο χέρι, ὁ ἑκατομυριοῦχος αὐτοῦ τοῦ πνεύματος.

Ὁ Γουβέλης ἐσπούδασε Νομικά, ἀλλὰ ποτὲ τοῦ ἴσως δὲν ἐδιηγορήσε. Ζοῦσε μὲ τὰ εἰσοδήματά του καὶ μὲ τὸ αἰώνιο κέφι του. Ψηλὸς, εὐθύτης, σὰν κυπαρίσσι, κομψότατος μὲ τὸν ἀμεμπτο ζακέ του, τὴ μαύρη ρεμπουμπλικά, τ' ἀκηλίδωτα γάντια του, τὸ μαστοῦνι του, εἶχε μιὰ φανταχτερὴ ἐπιβλητικότητα.

Ἀπὸ τὰ ἐντονα χαρακτηριστικά του ξεχώριζε ἡ μύτη. Ἦταν ἡ ιστορικὴ, ἡ κλασσικὴ, ἡ πανελληνίου φήμης μύτη τοῦ Γουβέλη, ἡ ὁποία προεξείχε μεγάλη καὶ γρυπὴ σὰν ἀετοῦ καὶ προκαλοῦσε τὴν περιέργειαν τῶν θεατῶν. Ἦταν τέλος μιὰ μύτη πού δόμιζε Συρανὸ ντὲ Μπερζεράκ.

Ἡ μύτη τοῦ Γουβέλη ἦταν ὁ στόχος τῶν φίλων του. Ἀπειράριθμα ἀναφέρονται ἀνέκδοτα σχετικὰ μὲ τὸ «ἀκρωτήριο» αὐτὸ τῆς «κακῆς ἐλπίδος», ὅπως τὸ ἐχαρακτηρίζε ὁ ἴδιος ὁ κάτοχός του. Ὁ Μανώλης ἔκανε πὺς πειράζεται, γιὰ τὴ μύτη του γιὰ νὰ γίνετα ντόρος, ἀλλ' ἡ παιδικῆς ἀγαθότητος καρδιά του δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ κακία. Γελῶσε καὶ ὁ ἴδιος, αὐτοκοροϊδεύοντας τὸ μύτο του.

Κάποτε ἔπαιζε χαρτιά μὲ τὴν παρέα του, μετὰ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ ὁ ἀγαπητότερός φίλος του Ἰωάννης Κονδυλάκης, ὁ ἀειμνηστος συγγραφεὺς καὶ χρονολόγος. «Ἐπαιστὴ φρόσας τοῦ παιγνιδίου «δὲ ν ἂ ν ο ἰ γ ω», καὶ ὁ Κονδυλάκης, σὲ μιὰ στιγμὴ, ρωτᾷ τὸν πρῶτο παίκτη, ὁ ὁποῖος ἀπαντᾷ.

— Δὲν ἀνοίγω!
— Ὁ δεύτερος παίχτης λέει:
— Οὐτὲ!
— Ὁ τρίτος παίχτης:
— Οὐτὲ!

Τέταρτος στὸ πόκερ ἦταν ὁ Γουβέλης. Καὶ ὁ Κονδυλάκης, δείχνοντας τὸ «ἀκρωτήριο» του λέει:
— Μὴ τὲ!

Ὁ Γουβέλης πετάει τὰ χαρτιά, τὰ χα θυμωμένος: «Δὲν παίζω, λέει, μὲ πειράζει ὁ Γιάννης! Αὐτὰ εἶνε ἄμιές!...» Καὶ σηκώνεται, φορᾷ

τὸ καπέλλο του, ἀρπάζει τὸ ἱστορικό του μαστοῦνι μὲ τὴ στίλβουσα μεταλλικὴ λαβή, καὶ κάνει νὰ φύγῃ. Τρέχουν οἱ ἄλλοι ἀπὸ πίσω, τὸν πιάνουν ἀπὸ τὰ μπράτσα: «Ἀ μὰ ν, Μανώλη!» ὁ Κονδυλάκης ζητεῖ συγγνώμην, καὶ ὁ Γουβέλης σκάει τότε τὰ γέλια, τ' ἀγαθὰ, τὰ σαρδωνία γέλια του, καὶ ξανακάθεται. Καὶ τὸ πόκερ συνεχίζεται μὲ ἀδιάπτωτη εὐθυμία.

Οἱ παλαιότεροι Ἀθηναῖοι θὰ θυ-

μοῦνται βέβαια ἄλλο διάσημο μὴ ταῖς ἐξέρε ἀπὸ τῆς γελοιογραφίας τῶν ἐφημερίδων τῆ φάτσα τοῦ Ἀποστόλη καὶ θεωροῦσε καθῆκον του νὰ τὸν ἰδῇ, γιὰ νὰ κἀν ἑπαρχιακὸ πνεῦμα εἰς βῆρος τὸν σαρκώματός του. Κάποτε ὅμως, ποῖός ἔξερε γιὰ τὴν ἡδὴ καὶ στὸ Γουβέλη ἡ ὁδὸν αὐτὴ. Καὶ ὁ Μανώλης, (ὅπως ὁ ἀνθρωπος τοῦ Αἰσώπειου μύθου μὲ τὰς «δύο πῆρας»), ἐλησμόνησε τὸν ἑαυτό του, καὶ ἐκάλεσε τὸν πλανόδιο καπνοπώλη.

— Ψτ! Ἀποστόλη!... Ἔλα δὲ! Ὁ γεροντάκος ἐληθίσας. Καὶ ὁ Γουβέλης σοβαρὰ:

— Δόσμου μιὰ δεκάρα μύτη! Ὁ Ἀποστόλης τὸν ἐκύνταξε καλὰ στὸ πρόσωπο, χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Περίεργο! Σὺ ὁ μεγαλέμπορος ν' ἀγοράζεις ἀπὸ μένα τὸν ψιλὸν καντῆ!

Οἱ ἀκροῦται τοῦ διαλόγου ξεράθηκαν στὰ γέλια καὶ ὁ Γουβέλης ἐσιώπησε ντροπισμένος. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἡ ἐξυπνάδα του ἔβγαίνει νικημένη...

Πολλὲς φορές ὁ Κονδυλάκης καὶ ὁ Γουβέλης γάνανε μαζὺ τὸν περίπατό τους στοὺς Ἀθηναίους δρόμους, ἡ πῆγανιν νὰ πούν τὸ κρασάκι τους σὲ καμμιὰ ταβερνούλα τῆς Πλάκας. Μιὰ μέρα, λοιπὸν, πού κατέβαιναν σιωπηλοὶ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, ὁ Γουβέλης εἶδε νὰ χεταῖ ἀντιθέτως κάποιος κύριος, γνωστός γιὰ τὸν ἀροῖσιμό του καὶ γιὰ τῆς ὑποτιπῆς ἐπιχειρήσεις του. Ὁ Μανώλης, ἀνύποπτος, εἶπε:

— Τόνε βλέπεις αὐτὸν πού ἔρχεται, Γιάννη; Εἶνε ὁ πρῶτος βαγαπόντης τοῦ Νομοῦ Ἀττικοβοιωτίας!

— Εἶνε ξάδερφός μου! Ἐδήλωσε ὁ Κονδυλάκης ἔντονα.

Ὁ Γουβέλης, χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ ἀπῆλθνε:

— Εἶγὼ τώρα τόπα!

— Δὲν πειράζει, Μανώλη, τὴν ὑγειά σου νάχῃ!

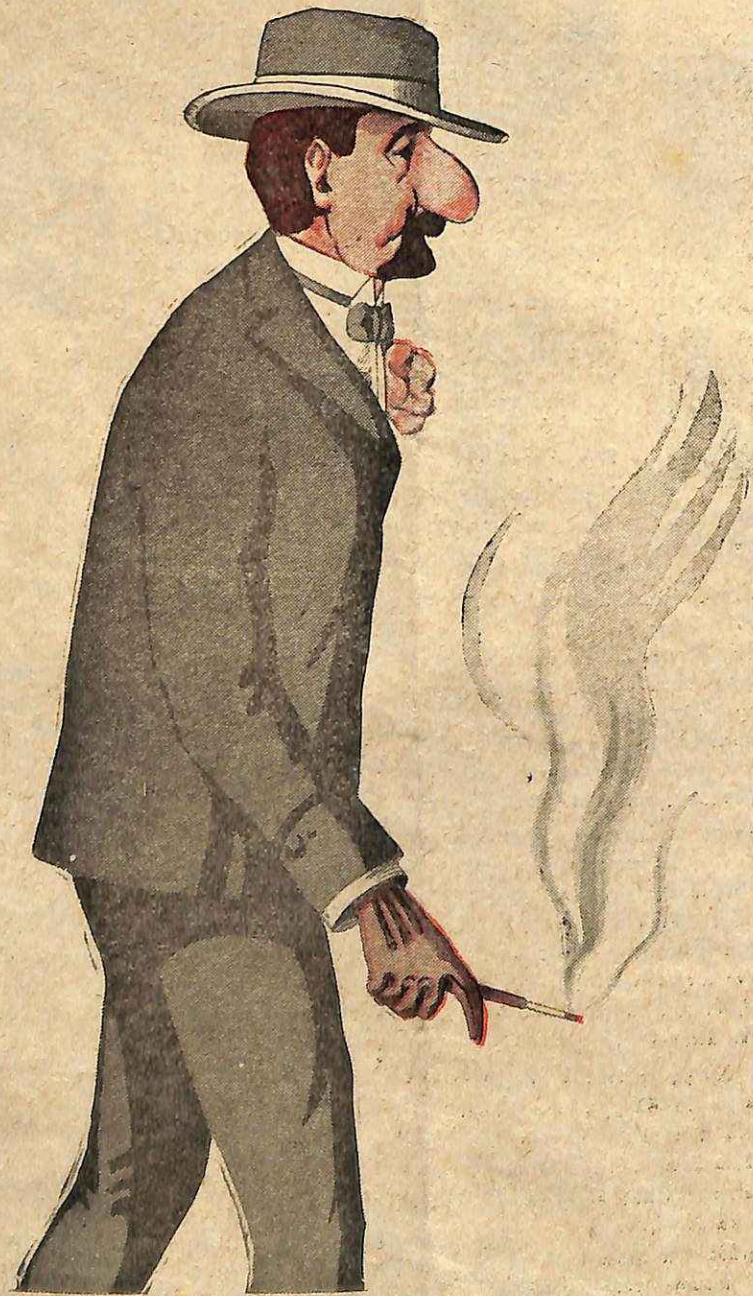
Καὶ ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους ξεκαρδισμένοι στὰ γέλια οἱ ἀχώριστοι φίλοι.

Ὁ Γουβέλης ἦταν ἐγκυκλοπαιδικώτατα μορφωμένος. Ἀγαποῦσε πολὺ τὴ λογοτεχνία καὶ πρὸ πάντων τὸ θέατρο. Στὰ νῆατα τοῦ μάλιστα ἔγραφε καὶ ποιήματα, «εἰς ἄφρονον καθαρεύουσαν», ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος γελώντας, γιὰ τὴν τελευταία χρόνια εἶχε γίνῃ φανατικὸς δημοτικιστής. Ληγοῦνται λοιπὸν τὸ δόλοιο ἀνέκδοτο:

Ὁ Γουβέλης εἶχε φίλιν καὶ μὲ τὸν Μιχαὴλ Μητσάκη, τὸν ἀπὸ τῆς συγγραφῆς τῆς «Ὀλίμπος τοῦ μαρμαροῦ», καὶ τόσων ἄλλων ἀραίων λογογραφημάτων. Κάποτε λοιπὸν πού κουβένταζαν περὶ Ἑλληνικῶν ἔργων, ὁ Γουβέλης τοῦ λέει:

— Μιχαὴλ, ἔχω κ' ἐγὼ τυπώσῃ ἓνα δράμα καὶ δὲ ἤθελα νὰ τὸ δια-

συνέχεια εἰς τὴν 186 σελίδα)

Μανώλης Γουβέλης
(Σκίτσο τοῦ διαδόντος ἐξ Ἀθηνῶν Γάλλου ζωγράφου PARSOL)

ΟΙ ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ο ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν γλωσσασμυντόρων, ἡ ζωὴ του καὶ οἱ ἀγῶνες του. Ἡ φίλια του μὲ τὸ Θ. Π. Δηληγιάννη. Τὸ ἐπεισόδιό του μὲ τὸν ψαρὰ Τὰ «Ὁρεστεία». «Θάνατος εἰς τοὺς μητραλοῖας!...» Ὁ Μιστριώτης... Νάρκισσος! Ζητεῖ τὴν κεφαλὴν τοῦ Παλαμά! Τὸ ἐπεισόδιό του μὲ μιὰ ποιήτρια. Ὁ θάνατος τοῦ Μιστριώτη.

Ὁ Μιστριώτης! Ἄλλος συμπαθέστατος ἀθηναῖκός τύπος τῆς περασμένης ἐποχῆς, φυσιογνωμία χαρακτηριστικὴ. Ὁ Μιστριώτης! Ὁ μέγας Ἑλληνιστὴς καὶ γλωσσασμυντὼρ, ὁ ἐπιστήμιος φίλος τοῦ Θεοδώρου Δηληγιάννη καὶ τῶν λοιπῶν ὁπαδῶν τῆς «κατὰ γλῶσσης», ὁ σοφὸς, ἀλλὰ καὶ εὐγνώμος καὶ νεφεληγερέτης!...

Ὁ Γεώργιος Μιστριώτης γεννήθηκε στὴν Τρίπολιν στὰ 1837, ἀπὸ πατέρα καὶ ἱστορικὴ οἰκογένεια. Ὁ πατέρας του εἶχε χρηματισεῖ ἐμπορευόμενος στὸ Μιστρά τῆς Λακεδαιμόνως, τὸν καιρὸ πού ὁ Μιστράς ἦταν πόλις ἀνδρῆ. Ἐκεῖ ὅμως ὑπέστη σημαντικὴς ζημιές. Τέλος κήκε τὸ κατὰστάμα του, ἀναγκάστηκε νὰ ἐναγυρίσῃ στὴν Τρίπολιν, ὅπου κ' ἐπωνομάσθη Μιστριώτης. Κατὰ τὸν Ἀγῶνα τῆς Ἀνεξαρτησίας ἔλαβε ζωηρὸ μέρος καὶ πολέμησε γενναίως μὲ τοὺς Μανρομυχαλοῦς, τὸν Κολοκοτρώνη καὶ ἄλλους ἀρχηγούς.

Ὁ Γεώργιος Μιστριώτης ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεστέρους Ἑλληνιστὰς τῆς περασμένης γενεᾶς. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τῆς γλωσσικῆς του πεποιθήσεως—τῆς ὁποῖας σήμερον κανεὶς Ἑλλήν λογοτέχνης δὲν ἀκολουθεῖ—ὁ Γ. Μιστριώτης ἦταν ὁ σοφὸς ἐμπνευστὴς τῶν ἀρχαίων κειμένων. Πολλὲς φορές ἀντιπροσώπευσε τὸ Πανεπιστήμιό μας σὲ διάφορα φιλολογικὰ συνέδρια τῆς Εὐρώπης, διακριθὲν στὴ Σορβὼνη, ἐδημοσίευσεν σειράν ἀρθρῶν στὴν «Κλειώ» τῆς Τριετίας, διετέλεσε πρόεδρος τοῦ «Ἑλληνικοῦ Διδασκαλικοῦ Συλλόγου», ἴδρυσεν τὴν «Ἑταιρείαν πρὸς διδασκαλίαν ἀρχαίων δραμάτων» καὶ ὑπῆρξε ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀρσακείου.

Ἐκεῖ ὅμως πού διεκρίθη ὁ Μιστριώτης ἦταν στοὺς γλωσσικοὺς ἀγῶνες του. Καὶ στὸ Πανεπιστήμιον, καὶ στὶς διάφορες σάλας τῶν συλλόγων καὶ παντοῦ ἐπάλαισε «διὰ τῆς γλῶσσης ὑπὲρ τῆς γλῶσσης». Ἀκόμη καὶ στοὺς δρόμους κατέβηκε ὁ φλογερὸς Ἀρκάς γιὰ νὰ πρωτοστατήσῃ ὑπὲρ τῆς ἰδέας του. Κ' εἶσι ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀρχηγὸς τῆς καθαρεύουσας, ὅπως τὸν ἔγραψε κάποτε ὁ «Νουμάς».

Κατὰ τὸ 1903 παρεστάθη στὸ Βασιλικὸ Θέατρο ἡ «Ὁρέστεια» τοῦ Αἰσώπου μεταφρασμένη στὴ Δημοτικὴ ἀπὸ τὸν καθηγητὴ κ. Γ. Σωτηριάδη. Ὁ Μιστριώτης ἐδωκόρησε τοῦτο «ὡς δεινὸν ἔργημα κατὰ τοῦ ἀρχαίου ἀριστοτεχνήματος», ἐσῆκον ἀρχαίων ἀριστοτεχνήματος τοῦ φοιτητῆς σὲ τοὺς ὁμόφρονάς του φοιτητὰς στὸ ποδάρκ' ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἐβάδισε ἐναντίον τοῦ Βασ. Θεάτρου καὶ τῶν «ἐκχυδαίστων», ὅπως τοὺς ἔλεγε. Ὁ στρατὸς θέλησε νὰ ἐμποδίσῃ γιὰ τὸν ἀρχηγὸν τῆς «Ὁρεστείας» αἱματηρὰ τὰ περιφάνια «Ὁρεστεία» καὶ ἀναστατάθηκε ὅλη ἡ Ἑλλάς. Ἡ Εἰσαγγελία ἀπήγγειλε τότε κατηγορίαν ἐναντίον τοῦ Μιστριώτη.

Ἄλλ' ὁ ἀρχηγὸς τῶν καθαρευουσιάνων ὄχι μόνον ἀπελογιθὲν μὲ σθένος ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἀναγκαιὸν γραφεῖο ἐπῆγε κατ' εὐθείαν στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολή, ὅπου ἔβγαλε λόγο στοὺς συγκεντρωμένους φοιτητὰς καὶ γλωσσασμυντῶρας.

«...Καὶ ἂν μὲ εἰσώσιν οὐχὶ εἰς τὸ δεσμοτήριον, ἐτόνισεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Τάταρον, καὶ ἐκείθεν θέλω ρῆξαι φωνήν: «Στῆτε, ἄθλιοι! Σεβάσθητε τὰς τρεῖς χλιετρίδας, αἵτινες ἀγρωπαὶ καθορῶσιν ὑμᾶς ἐκ τοῦ Παρθενώου καὶ τῶν Προ-

πυλαίων, καὶ εἰσάγετε χαμαὶ τὸν πέλεκυν, δι' οὗ πειράσθε, ὅπως θρασυτε, μητραλοῖας, τὴν κεφαλὴν τῆς Πατρίδος!... Ἄν δὲ πάλιν διὰ τῆς μεθόδου τοῦ δοματίου τῶν φθισιῶντων, ἀγάγωμαι εἰς τὸν τάφον, ἐνῶ ἔχω τὰς δυνάμεις νὰ ἐργασθῶ ὑπὲρ τῆς Πατρίδος μου, ἐκ τοῦ ἄλλον βίου, θέλω κατέλθῃ ὡς ἀλάστορ δαίμων καὶ ὡς τιμωρὸς Ἐριννὺς ἐκείνων!...»

Καὶ οἱ ἀκροῦται τοῦ ἀλάλασαν ἀπὸ ἐνθουσιασμοῦ ἀκούοντας τὰ

Γεώργιος Μιστριώτης
(Σκίτσο τοῦ διαδόντος ἐξ Ἀθηνῶν Γάλλου ζωγράφου PARSOL)

θερμὰ λόγια τοῦ σφριγηλοῦ καθηγητοῦ...

Στὴν ἐμφάνισί του ὁ Μιστριώτης ἦταν νοστιμώτατος. Μάλλον κοινότομος, παχὺς προγάστωρ, μὲ μιὰ ἐλπίσιν μύτη, μὲ τὸ ψηλὸ του καπέλλο, τὴν ὁμπρὸν ἐπ' ὤμου—χειμῶνα καλοκαιρι—τὰ πλατεῖα παντελόνια, τὸ περίεργον (ἀταξί-λοκομο-τρὶς) βάδισμά του, προκαλοῦσε τὴν προσοχὴν κ' ἐκείνων πού δὲν ἤξεραν ποῖος ἦταν... Ἀντιθέτως, πρὸς τοὺς δημοτικιστὰς λογίους, πού χαμογελοῦσαν στὸ πέρασμά του, ὁ λαὸς τὸν ἐσέβετο. Οἱ ἀνδρῶποι τῆς ἀγορᾶς ἔλεγαν:

— Νὰ ὁ Δάσκαλος πού φυλάει τὴ γλῶσσα νὰ μὴ μᾶς τὴ χαλάσουν οἱ μαλλιαροὶ!

(Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ μαλλιαροὶ ἔπαιζαν ρούβλια καὶ μαῦρο χαβίари ἀπὸ τὸν Τσάρ, πασῶν τῶν Ρωσῶν, γιὰ νὰ διαφθίσουν τὴν Ἑλληνικήν, ὡς ἐπιστεῦτο ἀπὸ τὸν λαόν. Αὐτὸ τὸ ἔπαιζαν οἱ μανὰβηδες, χασάπηδες, μπακάληδες κλπ. τῆς Ἀγορᾶς καὶ μόνο τὸ ἐπίσημον Κράτος τὸ ἀγνοοῦσε). Καὶ ὁ Δάσκαλος περνοῦσε ὑπερήφανος, ἀρχισπῶς, μὲ τὴν ὁμπρὸν ἐπ' ὤμου, καμάρι τῶν καθαρευουσιάνων καὶ τοῦ φοιτητικοῦ κόσμου. Ἐν τούτοις, κάποτε ὁ Δάσκαλος ἐληθίσας ἔναν πᾶγκο τῆς Ἀγορᾶς καὶ ῥώτησε τὸν ψαρὰ:

— Ἐχετε νωποὺς ἰχθεῖς;

Καὶ ὁ ψαρὰς, σοβαρὰ,

— Στὴ σπειταρία, Δάσκαλε! Ἐμεῖς πουλάμε ψάρια!...

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὁ Μιστριώτης ἐναρκασμέντος. Φαντάζεσταν τὸν ἑαυτὸ του... ὦρατο! Κάποτε διηγῆθηκε στοὺς φοιτητὰς δι, τὴν ἐποχὴ πού ἐσπούδαζε στὴ Γερμανία, ἕνας καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας μίλησε γιὰ τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κάλλος.

Καὶ τότε, διηγῆσθαι ὁ Μιστριώτης, πάντες οἱ συμφοιτηταὶ ἐστάθησαν πρὸς με ὁρῶντες με περιέργως! Τὸ ἴδιον ἔλεγε κάποτε καὶ σὲ κύκλον δασκαλιστῶν τοῦ Ἀρσακείου πού τὸν εἶχαν περιτοίχισαι ἡ πονηρία του.

Ἐν Γερμανίᾳ ὑπεδείχθη ὡς πρότυπον Ἑλληνικοῦ κάλλους!...

Ὁ Μιστριώτης κυρίως ἐφαίνετο ἐμβαλὼν τὸν λογοτεχνικόν. Ἐκκελλόντων ἐκχυδαίστων, τὸν ἀρχηγὸν στὴ Παλαμά. Ἐπὶ τῆς τελευταίας ληγιάνης, ὁ Μιστριώτης ὄχι μόνον ἐδημοσίευσεν σφοδρότατα ἀδρα εἰς μιὰ μέρα ἑκατὸς πῆγες σὲ Διληγίαν καὶ ἐξήγησε τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Παλαμά ἀπὸ τῆς δέσας τοῦ Γαριφάδου καὶ τῆς ἀπολύσεως τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ ὁ κ. Γ. Παλαμάς, ὁ ὁποῖος,—δὲν ἔφυγε

δ Μιστριώτης, κραδαίνων την όμ-
πρέλλα του, —παρέστησε στον Πε-
λοποννήσιο πολιτικό πύλο επιζήμι-
ο θά ήταν για την υπόληψή του μία
τέτοια απόλυση.

— Καθένας έχει τās ιδέας του, ε-
πρόσθεσε ο κ. Πάπ, και ο κ. Κο-
στής Παλαύς της ιδίας του. Το
ζήτημα είναι επιστημονικόν.

Κ' έτσι, ο ποιητής της «Ασάλευ-
της Ζωής» έσώθη και τη φορά ε-
κείνη.

Ο Μιστριώτης, ως άνωτερος έπό-
πτης του Αρσάκειου, ήθελε να
παύσει καί τιν τότε διδασκόλισαν κ.
Αλκιλάν Δάφνη. Όταν η ποιήτρια
έξέδωσε την πρώτη της ποιητική συλ-
λογή «Χ ρ υ σ ά ν θ ε μ α», ο Μι-
στριώτης έπρομηθεύθη ένα αντίτυπο,
το έδωσε και έβγαλε έξω φρενών,
γιατί και η δασκάλα του είχαν αρ-
χίσει τώρα να έπιβουλεύονταν τη
Γλώσσα. Έκείνος λοιπόν την ποιή-
τρια στο γραφείο της Διευθύνουσας
και της έκανε σφοδρές παρατηρή-
σεις:

— Θά χάσης την θέσιν σου! της
έδωσε καθαρά. Θά σ' απολύσω!..
Η φτωχή ποιήτρια έξέσπασε σε
λυγμούς και ύπσχέθη να... μη το
ξανακάνη. Έγραψε όμως ποιήματα,
περιμένοντας το θάνατο του Μι-
στριώτη για να τ' απομακρύνει!

Ο Γεώργιος Μιστριώτης απέθανε
«πλήρης ημερών», σε ηλικία 79 ετών,
στάς Αθήνας στις 12 Ιουνίου 1916.
Τις μέρες εκείνες έκανε φοβερή ζε-
στη, άλλ' ο άκούρατος Έλληνας, οι
εργαζόμενοι πολύ, για να τελειώση
ένα σύγγραμμά του άναφορής στον
κατά Πλούταρχο βίο του Πε-
ρικλέους. Από την υπερκόπωση ο-
μως άρρώσθηκε, του ήρθε κακοή-
γησ πυρετός, έμεινε τρεις μέρες στο
κρεβάτι και πέθανε, μετά σύντομη
άγониα.

Διηγούνται ότι στις λιγότερες έ-
ξαιψεις των τελευταίων ώρών του,
λίγο ποτού ξεψυχήσιν, τον άκουσαν
να μιλά συγκεχυμένα, σά να άπευ-
θύνετο στον κόσμο των γλωσσάμυ-
νων και να τους έξωρριζε να συ-
νεχίσουν το «έθνικόν έργον ύπέρ
της διασώσεως της Γλώσσας».

Η έργασία την όπ' ίαν άφισεν ο
σφοδρής καθηγητής είχε μεγάλη, γε-
μάτη παρατήρησι, σοφία, έμβριθευ-
σι. Τα σχολία του και οι πρόλογοι του
στοις άρχαίους συγγραφείς περιήρ-
μου. Ένα από τα σπουδαιότερα συγ-
γραμμάτα του είναι και η «Ιστορία
των Ομηρικών Έπών», έκδοθείσα
πρό πενήνταετίας περίπου στη
Λειψία.

Ο ΔΙΟΓΕΝΗΣ

ΤΟ ΚΥΜΑ ΤΗΣ ΑΜΑΘΕΙΑΣ

Δεν δένει μονάχα την Έλλάδα το
κύμα της αμαθείας.

Αι εξετάσεις εις τās όποιās υπο-
βάλλονται οι μαθηταί στην Άγγλία
στο τέλος του χρόνου παρουσιάζουν
συχνά πολύ παραδόξες εκπλήξεις εις
όσον της μορφώσεως των μαθητών.
Παραβέβαιον έδώ μερικώς παραγί-
νται από τας μαθητικές εκθέσεις:

— Η γυναίκα του Καίσαρος άνο-
μάζετο Καίσαρεια.

— Για να μην ξυλίζη το γάλα, ο
καλύτερος τρόπος εινε να μην το άρ-
μέγουμε από την άγελάδα!

— Η κονταρίλα, εινε άνα... άρ-
γανον το όποϊον παίζουν μόνον οι γυ-
ναίκες!

— Η πέννα (το άγγλικόν νόμισμα)
είνε ένα νόμισμα που στη μία πλευ-
ρά έχει χαραγμένο το κεφάλι ενός
βασιλέως και στην άλλη μία γυναίκα
που κάθεται πάνω σε μία μορφή
κλέφτη!

ΟΙ ΝΟΣΤΙΜΩΤΕΡΟΙ ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΓΟΥΒΕΛΗΣ

(Συνέχεια εκ της 184 σελίδος)

βάσης για να μου πής τη γνώμη σου.
— Καλά, απήντησε ο Μητσάκης
υπομονητικά. Φίρτο μου.

Την άλλη μέρα, ο Μητσάκης δέ-
χεται την επίσκεψιν του Γουβέλη. Ο
Μανώλης ήταν συγκινημένος και
κίτταζε το σαρκαστή φίλο του με
κάποια δειλία. «Έμπρός, θάρρος!»
του λέει ο Μητσάκης. Ο Γουβέλης
βγάδι από την τσέπη του ζακέ του
το έργο του και του το δίνει. Στην
πρώτη σελίδα υπήρχε ο τίτλος: «**Έμμανουήλ Γουβέλη, Σφάλμα, —
Δράμα εις πράξεις πέντε.**»

Ο Μητσάκης παίρνει το βιβλίο και
διορθώνει έτσι τον τίτλο:

«**Έμμανουήλ Γουβέλη, Δράμα, —
σφάλμα εις πράξεις πέντε!**»

Ο Γουβέλης θυμάται (τη φορά
αυτή στά σωστά) άρπάζει το βιβλίο
και φεύγει...

Άλλη άδυναμία του Γουβέλη ή-
ταν ο καλλοπισμός. Ο κα-
λαιοθητικώτατος Αθηναί-
ος δεν μπο όσως να χωνε-
ψη τ'α καταστρεπτικά ση-
μεία που άφηνει το πέ-
μασμα του χρόνου, τις ρυ-
τίδες και τ' άσπρα μαλ-
αί. Έναντίον των πρώ-
των δεν ύπόκειτο φάρμακο,
κ' έπομένως δεν μπορούσε
να κάνει τίποτε ο Γουβέ-
λης. Έναντίον όμως του
άσπρίματος των τριχών,
μεταχειριζόταν όλα τ'α
γνωστά χημικά μέσα. Έβαφε λοι-
πόν το μουστάκι του στον Μπουσά-
ρακο και καλαμπούριζον εις βάρος
του έλεγε:

— Είμαι ο Συρανό δέ... Μποτα-
ράκ!...

Στά καλὰ χρόνια, στη νεότητά
του Γουβέλη οι στενότεροι φίλοι
του ήταν ο Αριστέλης Οικονόμου,
είσαγγελεύς των Έφρητων και ρή-
τωρ δεινός, ο πολυπόνητος έκείνος
δημοκράτης Ρόκος Χοιδάς — πολι-
τευόμενος, σκεπτετής άριστος κλπ.
και ο Κλεάνθης Τριανταφυλλού, ο
συντάκτης του «Ραμπλά», που είχε
τόσο τραγικό τέλος. Η όχωριότη
αυτή τετράς χαλούσε τον κόσμο τό-
τε με την ευθύμια της, την άγάμει-
της στα κοινωνικά ζητήματα των Α-
θηνών κλπ. Από τους τέσσερες δ-
μως αυτούς φίλους ο Χάρος ελκεπά-
ρει τους τρεις, κ' έπέζησε τελευταίος
ο Γουβέλης. Εύθυρος πάντοτε, δια-
τηρούσε το κεφί του στο πείσμα κά-
θε θανάτιότητος της τύχης.

Και στα γλεντάκια του
Μανώλης, ένθουσιασμένος,
ύψωνε τη φωνή του για να
τραγουδήση κανένα λαϊκό
τραγουδάκι, με άρκετα κα-
λή, πρό πάντων παιδική,
φωνή βαρυτόνου. Η προτί-
μησί του ήταν στο γνωστό
Αθηναϊκό τραγούδι της Άν-
τριάνας. Και ο Μανώλης ε-
υφραίνετο σ' ο ύ ύ ο ν τ ά ς
το, όπως έλεγε:

Πάρε με, Αντριάνα μου
Νά σου βοηθώ στην πλάνη
— άχ!

Και κείνο τ'όχι! — έβγαίνει τρα-
βηχτό, από τ'α βίδη της ψυχής του
Αθηναϊκώτατου αυτού γλεντζέ.

Ο Γουβέλης, έδήμωνε όταν του
έδμοσιεύαν κακές, άκαλαίσθητες
γελοιογραφίες. Μία τέτοια έδμοσι-
εύθη κάπο.ε και στάς «Αθήνας» τον
κ. Γ. Πάπ. Ο Γουβέλης έπληξε
δεικνυρτηρή ζωηρώς, με την άπαι-
τησι να γίνη η «κατά νόμον έπανόρ-
θωσις». Και την άλλη μέρα αι «Α-
θήνας» έξαναέδμοσιεύσαν τη γελοιο-
γραφία με την άκόλουθη λεξάντα
από κάτω:

«**Δεν εινε δ κ. Έμμ. Γουβέλης!**»

Κάποτε, έρριξαν στο Γουβέλη το
γάντι: «Ένας λοχαγός του Π' ροβ-
λικού, περιαχθείς από ένα άθωο ά-
σκειο του Μανώλη, έδωθήρε τον έαν-
τό του προσβεβλημένο και του έστε-
λε μάρτυρες.

Κάποιοι, προτού όρίσω
τους μάρτυράς μου, έπιθυ-
μώ να μιλήσω ιδιαιτέρως
με τον κύριο λοχαγό ποι-
σάς έστειλε!

— Μα αυτό, κύριε, εινε
άντικανονικό, εινε πρωτά-
κουστο! παρετήρησαν εκ-
πληκτοι οι μάρτυρες.

— Γιατί παρακαλώ
της Μονομαχίας» ο Ταβερνιέ!

Μά ο Γουβέλης έπέμεινε. Οι μάρ-
τυρες έφυγαν, και την άλλη μέρα ο
Γουβέλης έδένθη την επίσκεψιν του
ιδίου του προσβληθέντος.

— Κύριε, μ' έξηγήσατε... εινε ο
λοχαγός.

Ο Γουβέλης, άφου σκέφτηκε λι-
γάκι, ρώτησε:

— Κύριε λοχαγέ, πότε σάς έκανα
την προσβολή; Αηλαδή ποιά ώρα
ή αν τότε που ελπα... έκείνο που
ελπα!

— Τρεις μετά τα μεσάνυχτα, ά-
πάντησε ο λοχαγός.

— Έ, λοιπόν, έδήλωσε σταθερά
ο Γουβέλης, για ό,τι λέω μετά τα
μεσάνυχτα δεν ευθύνομαι εγώ, ευ-
θύνεται ο τ α β ε ρ ν ι έ!

Κ' έκανε τη χειρονομία του άν-
θρώπου που άδειάζει το ποτήρι του.
Και άμέσως έπρόσθεσε:

— Εισθε ικανοποιημένος
τώρα;

— Μάλιστα, απήντησε ο
λοχαγός χαμογελώντας.

— Έ, πάμε τώρα να
σφίξουμε κανένα ποτηράκι.

Αυτός ήταν ο άπικώτατος
Γουβέλης, η άγαθή και
τίμια καρδιά, που το θανάτο
του έδρηνεσε όλος ο κόσμος
του πνεύματος και του γλεν-
τιού.

Ο Παλαίμαχος

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ ΤΟΥ!

Ο ποιητής Πραντών είχε δώσει
κάποτε μια τραγωδία τον στίθό θέα-
τρο. Το δράμα της πρώτης παρα-
στάσεως, θέλοντας ν' αντιληφθή ά-
πό κοντά την γνώμη του κοινού, με-
τεμφισθή και κατέλαβε μία θέσι
στην πλατεία.

Στο μέσον της πρώτης πράξεως
οι θεαταί άρχισαν να σφυρίζουν
το έργο. Κάποιος φίλος τότε του Πραν-
των που τον είχε συνοδεύσει, του
είπε σιγά σι' αυτή.

— Αν δεν θέλεις να έννοήσουν
ποιός εισαι προσπάθησε να κάμης
κι' έσύ ό,τι κάνουν οι άλλοι.

Ο δυστυχής Πραντών, θέλοντας
και μη τότε αναγκάσθηκε ν' άρχισή
κι' αυτός τ'α σφυρίγματα! Κάποιος
στρατιώτης όμως που καθόταν κον-
τά του, του έπέβαλε σιωπή.

— Ι σφυρίζεις σάν βλάκας; του
έφώναξε. Το έργο εινε θαυμάσιο
και ο συγγραφέας του ειναι άξιος
νιοστηρίξεως!

Ο Πραντών, υποθέσας ότι ο
στρατιώτης ειρωνευόταν, δεν του έ-
δωκε σημασία κι' έξηκολούθησε να
σφυρίζει. Ο στρατιώτης όμως έξέ-
λαβε την στάσι του ως προσβλητική
και θυμώντας έναντιον του, τ' άρ-
παξε την περρούκα του και την πέ-
ταξε στη σκηνή. Ο Πραντών έξω
φρενών γύρισε και κατέφερε ένα
μπιάστ' ότ'όν... θαυμαστή του.

Ο στρατιώτης τότε φιφυλκήσας, χύ-
μηξε έναντιον του δυστυχούς ποιη-
τού και τον έτραυματίσε σε διάφο-
ρα μέρη του σώματος. Θά τον απο-
τελειώνε δέ άσφαλός αν οι άλλοι
μυχαμώτεροι θεαταί δεν έτρεχαν
να τον θιάλουν από το θέατρο.

— Ας ελπα... Έλεγε άρρότερο ο
Πραντών. Έναν θαυμαστή του έρ-
γου μου ετύχησα κι' εγώ νάχω,
αλλά κι' αυτός ήταν τόσο ένθουσιώ-
δης, ώστε παρ' άλλων να... με σκα-
λώση!...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

— Πώς να λυώνετε το χοιρινό
πάχος.

Κόβετε σε μικρά κομμάτια το χοι-
ρινό πάχος και το βάτετε για μερ-
κές ώρες μέσα σε καθαρό νερό. Έ-
πειτα αλλάζετε το νερό αυτό με άλ-
λο και το άφινετε άκομα λίγο.

Κατόπιν βάτετε το πάχος και
βράζει μαζί με λίγη άλυσσίδα.

Αμα βράσει λιγάκι, ρίχνετε μέσα
ως έκατο δράμα κρασί, αναλόγως
της λύγδας, (έκατό δράμα σε τέσ-
σερες όκάδες) και δύο έως τρία κρεμ-
μύδια κομμένα στα τέσσερα.

Στο τέλος ρίχνετε και αλάτι και
μεταγγίζετε το λυμένο λίπος.

Τις «τοιμαρίδες» που θά μείνουν
τις κάνετε ένα είδος μπουγάτσας με
τυρί και καλαμποκόσιο άλεύρι, η δ-
φασόλια.

Αυτά για την «γλύνα».

Αν θέλετε όμως να κάνετε ένα
είδος βουτύρου με πάχος χοιρινό, θά
το βάλετε να βράση με λίπος προ-
βάτου, από τ'α νερά, ρίχνοντας
μέσα και γάλα άρκετό.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΓΛΕΝΤΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η έορτές των ξενύχτων και των γλεντζέδων. Ένα σπύτι διασκεδάσεων. Τό φάρνισμα και η χαρτοπαίξια. Τό χαρ-
τοπαίγνιο των άρχαίων. Μία χορεύτρια πού κάηκε. Τριακείσια άριστοκρατικά καμπαρέ στάς άρχαίς Αθήνας. Μία
όδός πού φέρνει στην... Κόλασι. Η ταβέρνες των άρχαίων Αθηναίων. Νεθ.ία και αίσχροκερδεία. Η άστυνομία στην
Άρχαία Ρώμη. Ο Νέρων πού γλεντούσε στίς ταβέρνες. Ένας αυτοκράτωρ πού τρώει ξύλο κάθε βράδυ. κλπ. κλπ.

Τις ημέρες αυτές
τά χοροδιδασκα-
λεία, τ'α καμπαρέ,
ντάσιγγ εινε στην
ήμερησία διάταξι.

Οι ξενύχτιδες βρίσκονται στίς δό-
ξες τους, οι γλεντζέδες γιορτάζουν.
Αποκρηές γάρ... Τρέλλα δηλαδή
έυθυμία, διασκεδάσις, μεθύσι.

Μη νομίζετε όμως ότι οι άνθρω-
ποι γλεντούν μόνο σήμερα κατά
τις αποκρηές... Και πρό δύο χιλι-
αδων πεντακοσίων χρόνων τ'α ίδια
γινόντουσαν και χειρότερα μάλι-
στα....

Μη σάς φαίνεται παράδοξον αυ-
τό.... Τίποτα δεν άλλαξε στον κό-
σμον διά μέσον των αιώνων πού
πέρασαν και των καταστροφών και
των αλλαγών πού συνετελέσθησαν
έντοματα... Και στην άρχαία έ-
ποχή, όπως και στη σημερινή, ύ-
πάρχον «καμπαρέ», λέσχες και άλ-
λα κέντρα γλεντζέδων και ξενύχτη-
δων....

Τό ότι οι άρχαίοι διασκεδάζαν
περισσότερο από τους σημερινούς
άνθρώπους, έχει αποδειχθεί και ά-
πό διάφορα ιστορικά ντοκουμέντα.

Οσάκις οι άρχαίοι ήθελαν να με-
θύσουν έπιναν χωρίς κανένα μέτρο
στο ποτό τους, έπιναν μέχρις ά-
ναισθησίας. Τις αποκρηές μάλιστα
μεθύσαν ύποχρηστικώς.

Στην Πομπηία, κατά τις τελευ-
ταίες άνασκαφές, έξετάσθη μετα-
ξύ των άλλων, και ένα σπύτι, ένα
είδος επάυλου πού λεγόταν «Τό
σπύτι του Φαύνου» έξ αιτίας ενός
χαριτωμένου αγάλματος χάλκινου
του Φαύνου, πού ήταν στη μέση
της αίλης και το όποιο βρέθηκε σε

πολύ καλή κατάσταση. Από τις δι-
ακοσμήσεις των τοίχων, φαίνεται
καθαρά ότι η έπαυλις αυτή ήταν
κέντρο διασκεδάσεων και δργίων
νικητριών και ότι σ' αυτό εσύχνα-
ζαν και Ρωμαίες κυρίες, ή όποιες
για να μη άναγνωρισθούν, φορού-
σαν προσωπίδα.

Σε μία μεγάλη λεωφόρο πού ο-
δηγούσε στο σπύτι αυτό, ήταν χα-
ραγμένη ή λέξις «Χαίρες», επάνω
δ' σ' έναν από τους κίονας της εί-
σόδου ενός των δωματίων του, προ-
ορισμένου για τ'α τυχερά παιχνί-
δια, διαβάει κανείς την έπιγρα-
φή:

«Υγεία και εύτυχία! Παρνίξτε-
στε όταν θέλετε καλή τύχη!»

Η έπιγραφή αυτή ειχε ανακαθ-
θεί εκεί, γιατί σύμφωνα με μία πρόφη-
τι των άρχαίων το φάρνισμα δεν
έφερε τύχη σε όσους έπαιζαν.

Γιαυτό η έπιγραφή διαβεβαίω-
νε τους παίκτας ότι, και αν είχαν
την άτυχία να φταρnisθούν κατά
τη διάρκεια του παιχνιδιού έπρεπε
να το συνεχίσουν άφοβα.

Όταν έγινεν ή μεγάλη έκρηξις
του Βεζουβίου, το «Σπύτι του Φαύ-
νου» έτάφη νυκτολε-
κτικώς κάτω από τις
λάβες, όπως και όλα
τά άλλα σπύτια της
Πομπηίας. Οι γλεν-
τζέδες όμως και οι
ξενύχτιδες πού βρι-
σκόνταν την ώρα έ-
κείνη μέσα, υποτίθε-
ται πώς γλύτωσαν,
από μία χορεύτρια,
πού την έλεγαν Κασ-
σία.

Μονάχα αυτή, ή όποια φαίνεται
ότι ήταν περισσότερη μεθυμένη
από τους άλλους, και δεν μπόρεσε
να φύγη βρέθηκε άπανθρακωμένη
έκει μέσα ύστερ' από δεκαοκτώ ο-
λόκληρους αιώνας! Εύρέθησαν έ-
πίσης και τ'α κοσμήματά της, κα-
θώς και μία πιθήκινα αλυσίδα, την
όποια φορούσε στο πρόσκι.

Την εποχή πού κατεστράφη ή
Πομπηία, παραπάνω από 300 κέν-
τρα διασκεδάσεως ύπάρχον στην
Αθήνα.

Εκτός όμως από τ'α κέντρα αυ-
τά, τ'α όποια ήταν προστά μόν-
στούς άριστοκράτες — κέντρα πο-
λυτέλειας μπορεί να τ'α κανείς

έπαιζαν και άλλα
κατώτερα για τ'α
λαά, καθώς και για
τους έπαρχιώτας, οι
όποιοι πήγαιναν
και τότε, όπως και
σήμερα, στην Αθή-
να, για να γνωρί-
σουν όλα τ'α καλά
ορισμένου για τ'α τυχερά παιχνί-
δια, διαβάει κανείς την έπιγρα-
φή:

«Υγεία και εύτυχία! Παρνίξτε-
στε όταν θέλετε καλή τύχη!»

Η έπιγραφή αυτή ειχε ανακαθ-
θεί εκεί, γιατί σύμφωνα με μία πρόφη-
τι των άρχαίων το φάρνισμα δεν
έφερε τύχη σε όσους έπαιζαν.

Τα κέντρα αυτά της μεγάλης αυτής κοσμο-
πόλεως της άρχαιότητος.

Έννοείται ότι ή άκοιλασία πού
έπαιζαν στα κέντρα αυτά, προ-
καλούσε συχνά δριμυτάτας επιθέ-
σεις εκ μέρους των συντηρητικών
της εποχής. Ο Διογένης μάλιστα
έσάρκαζε τους Αθηναίους γιατ. έ-
χαναν τον καιρό τους διασκεδάζον-
τας μαζί με τις «αηλιτρίδες» μέσα
σε τέτοια κέντρα.

Ένας άλλος συγγραφέας της έ-
ποχής, μιλώντας για τ'α νυκτερινά
κέντρα των Αθηνών και της Κο-
ρίνθου, λέει ειρωνικώς ότι όλ' αυτά
τά κέντρα βρίσκονται στο δρόμο,
πού οδηγεί κατευθεί-
αν στην... Κόλασι!

Ο δέ Πλούταρχος
δεν παρέλειψε να έ-
πισθρη την προσοχή
των άναγνωστών του
έπ' των ανθρώπων οι
όποιοι έσύχναζαν σ'
αυτά, με τους όποιους
γράφει, δεν πρέπει
να πιάνη ποτέ κανείς
φίλια.

Τά καπηλεία των άρχαίων Α-
θηνών ήταν άνοιχτά τόσο την ήμέ-
ρα, όσο και την νύχτα. Όποιαδή-
ποτε ώρα, μπορούσε κανείς να βρή
σ' αυτά καλά φαγητά και εύθυμες
συτροφίες, όργανοπαίκες, αηλι-
τρίδες και χορεύτριες.

Υπήρχον όμως και νόμοι οι ό-
ποιοι περιόριζαν και έτιμαρούσαν
τις παρεκτροπές των κέντρων αυ-
τών, αλλά οι νόμοι αυτοί δεν έτη-
ρούντο με όσον έπρεπε άσθη-
σότητα.

Στην άρχαία Ρώμη πάλι ύπή-
ρχε ένας δικαστής, του όποϊου ειδί-
κεται καθήκον ήταν ή τακτική επιθέ-
σησις των κέντρων διασκεδάσεων
και πρό πάντων έκείνων τα όποια
είχαν καταγγελθή
ότι παλούσαν νο-
θευμένα κρασιά,
σε ύπερβολικές τι-
μές.

Ο αυτοκράτωρ
Τραϊανός μάλιστα
είχε εκδώσει άσθη-
τος διαταγές σχε-
τικάς με τη λει-
τούργια των κέντρων αυτών.

Όταν όμως διαδέχθηκε ο Κλαύ-
διος, οι νόμοι αυτοί άκυρώθηκαν
και ο ειδικός δικαστής διατάχθη
να διακόψη τις επιθεωρήσεις του,
γιατί σ' όλα τα κέντρα διασκεδάσε-
ων έδόθη πάλι άπόλυτος έλευθερία.

Ο Νέρων, καθώς εινε γνωστόν,
σύχναζε στα πύδ ύποπτα καπηλεία.
Οι ιδιοκτήται τους όμως έπρεπε να
είνε πολύ προσεκτικοί, γιατί αν ο
αυτοκράτωρ εύρισκε τις τιμές των
υπερβολικές, τους φυλάξεν άμέ-
σως ή τους έξωριζε στα θέρια, κα-
τά τās περιφημίους παραστάσεις
πού έδίδοντο στο Κολοσσαίον.

Επίσης και ο αυτοκράτωρ Βέ-
ρος, μιμούμενος τ'α παραδείγματα
του Καλλιγούλα, του Νέρωνος και
του Βιτελλίου, έσύχναζε στα ύπο-
πτα νυκτερινά κέντρα, φορώντας έ-
να κάλυμμα στο κεφάλι του, όμοιο
με έκείνο πού φορούσαν οι κακο-
ποιοί.

Έτσι μεταμφιεσμένος, άνακατευ-
όταν με τους κακοποιούς, λάμβανε
μέρος στίς φιλονεικίες των, τόσο
πολύ μάλιστα, ώστε πολλές φορές
γύριζε στο παλάτι του καταμωλο-
πισμένος ή τραυματισμένος.

Μά και πολλοί από τους νεωτέ-
ρους βασιλείς έπήγαιναν στα καμ-
παρέ, αλλά ένόγγυτο.

Ο μακαρίτης Έδουάρδος της
Αγγλίας, δ' έπίσης μακαρίτης Λεο-
πόλδος του Βελγίου και ο Γεώργιος
Α' της Ελλάδος, ήταν τακτικοί θα-
μόνες των καμπαρέ των Παρισίων.

Τους έβλεπε κανείς τακτικάτα
και τους τρεις να γλεντούν σ' αυ-
τά μαζί με όμοιες καλλ. τέχνιδες
του έλαφρού θεάτρου.

Οι σημερινοί βασιλείς όμως κρα-
τούν περισσότερο τα προσχήματα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

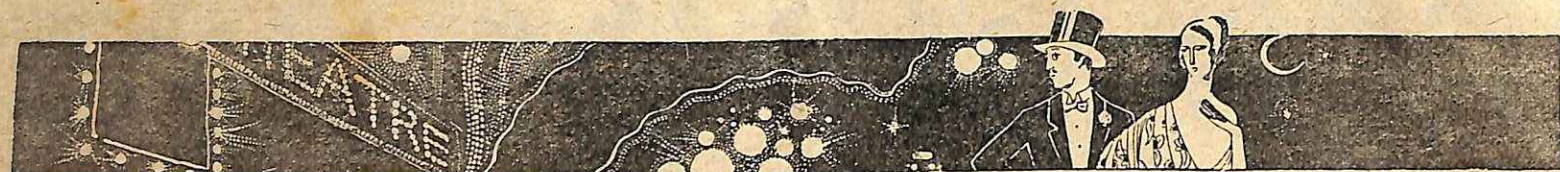
«Όπως ένα ρολόι άποδεικνύει
την ύπαρξιν του ρολογά, ο όποιος
τό κατεσκεύασε, έτσι και ο κόσμος
άποδεικνύει την ύπαρξιν ενός Θεού.

Η γή ειναι ένα άπέραντο θέ-
ατρο, όπου διαρκώς παίζεται ή ή-
δία τραγωδία υπό διαφόρους τί-
τλους.

Η γή ειναι ένα άπέραντο θέ-
ατρο, όπου διαρκώς παίζεται ή ή-
δία τραγωδία υπό διαφόρους τί-
τλους.

Η γή ειναι ένα άπέραντο θέ-
ατρο, όπου διαρκώς παίζεται ή ή-
δία τραγωδία υπό διαφόρους τί-
τλους.

Η γή ειναι ένα άπέραντο θέ-
ατρο, όπου διαρκώς παίζεται ή ή-
δία τραγωδία υπό διαφόρους τί-
τλους.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ CLAUDE LAVERRIER

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΛΙΜΠΕΡΤ

Ο Χάν, ο ανδρείος Χάν, τέντωσε το γιγάντιο και δασύμαλλο γυνό κορμί του και στάθηκε έτσι ολόρθος, ενώ τ'αγριαμάτια του κύτταζαν γύρω καχύποπτα, ανάμεσα στα δένδρα. Τα συνειδημένα στους ήχους της ερημίας αδιά του άκουγαν την ελαφρεία βοή του ανέμου, μέσ' από τα φυλλώματα των δένδρων και τον ανάλαφρο φλοισβό που έκαναν τα νερά του έλους, καθώς κυλούσαν χαϊδεύοντας τις καλαμιές και τα χαμδένδρα.

Η εξαιρετικά εξοχημένη δοφορήσις του, δοφορήσις ανθρώπου πρωτογόνου, που είχε την ίδια οξύτητα με την δοφορήσι των θηρίων, του φανέρωνε την παρουσία κάποιου ανθρώπου εκεί κοντά. Την μαρτυρία της δοφορήσεως του την επιβεβαίωνε σε λίγο το δομητικό και φοβισμένο πέταγμα μιάς αγριοπάπιας που διήγρε μέσ' απ' τις καλαμιές και που φτεροκοπώντας γρήγορα πέρασε δίπλα του και χάθηκε πέρα μακριά στη λόχη. Δεν του έμνε πεινάκαμια αμφιβολία: κάποιος άνθρωπος βρισκόταν εκεί τριγύρω. Η σκέψις εκείνη τον έγέμισε μ' ένα άγριο θυμό και έκανε να τεντωθούν οι νευρώσεις μύς των μπράτσων του. Ένα κληρονομικό μίσος έκαψε μέσα του έναντι των ανθρώπων που κατοικούν στις καλύβες, όπως συνήθιζε αυτός και οι άνθρωποι της φυλής των Κολλιμπέρτ, να δομαίνουν τους ξένους επιδρομείς που είχαν καταλύσει το μέρος εκείνο, το μέρος εκείνο στο οποίο χδές ακόμη αυτός ήταν ο μόνος κυρίαρχος, ο μόνος και τελευταίος κυρίαρχος.

Όλοι οι άλλοι άνθρωποι της φυλής τον είχαν εκλείψει, είχαν πεθάνει από την τρομερή και ύπουλη αορώστεια που γεννούσε το Μεγάλο Έλος ή είχαν σκοτωθεί από τους βαρβάρους Νορμανδούς επιδρομείς, οι οποίοι δεν άφιναν τίποτε ζωντανό στο πέρασμά τους, και οι οποίοι είχαν βαλθεί να εξοντώσουν μέχρις ενός την φυλή των Κολλιμπέρτ, την φυλή του Χάν, την τελευταία γνησία Κελτική φυλή.

Όλα τα παιδιά του Χάν, όλα είχαν σβύσει και εκείνος, ο Χάν, ο ανδρείος Χάν, ο άρχηγος με το κατσαπό κεφάλι είχε μείνει μοναχός μαζί με τη Γιουγι, την τελευταία έγγονή του, το όνομα της οποίας έσημαινε Πηγή.

Μόνος του πειά με μόνου του σύτροφου το άνισχυρο εκείνο κορίτσι, ο γέρο Χάν αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το νησί Ντηλόν όπου κατοικούσαν από αιώνας οι πρόγονοί του και να καταφύγει πίσω από το Μεγάλο Έλος, τα νερά του οποίου δεν είχαν τολμήσει να ταραξουν ακόμη τα μονόξυλα των Νορμανδών επιδρομέων, οι οποίοι με κάτι παράξενα εργαλεία άνοιγαν τη γη και έφωριχναν μέσα σπόρους, πράγμα που ήταν άγνωστο στους προγόνους του Χάν. Και κάθε αύγη έβγαιναν στήλες καπνού από τις στέγες των καλυθίων των επιδρομέων, πράγμα που ήταν επίσης άγνωστο στους προγόνους του Χάν, οι οποίοι τον χειμώνα κοιμόντουσαν σε σπηλιές και το καλοκαίρι στο ύπαιθρο.

Για όλα αυτά ο Χάν αισθανόταν ένα ακατανίκητο μίσος εναντίον των επιδρομέων. Και γι' αυτό μόλις ή δοφορήσις του φανέρωνε την παρουσία ξένου, άφωσσε το γιγάντιο και δασύμαλλο κορμί του έτοιμος να όρμησει σαν άγριο θηρίο, ενώ συγχρόνως με μηχανικές κινήσεις του χειριού του άλλου χείρ χείδε το τεράστιο ρόπαλό του με τους τρομερούς του ρόζους και άλλοτε μετρούσε τις αίχμες των βελών που βρισκόντουσαν στη δελοθήκη του.

Ακίνητη κι' άμικλη δίπλα του, στεκόταν η Γιουγι κυττάζοντας κι' αυτή άνήσχα γύρω της. Δεν καταλάβαινε όμως τίποτε και πίστεψε πως ή αισθήσεις του γέροντα που της τον είχαν γελάσει. Άπλωσε λοιπόν το γυμνό χέρι της και τον χείδεμε για να τον καθησυχάσει. Καθώς ο Χάν ένοιωσε στο πλευρό του το χείδι του άδωου εκείνου κοριτσιού, μιά άγρια αποφασιστικότητα ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του και μέσα

στην ψυχή του δυνάμωσε ακόμη περισσότερο το μίσος εναντίον των επιδρομέων. Συναισθανόταν πως αυτός ήταν πειά ο μόνος προστάτης της άθρας κι' αδύνατης παθένας την όποιαν του είχαν άφισει πεθαίνοντα ή γυναίκα του γιου του. Αφού, λόγω της ηλικίας του, ο ίδιος δεν μπορούσε πειά να την κάνει γυναίκα του και αφού οι νέοι της φυλής του, οι όποιοι θα είχαν τούσαν για γυναίκα τους είχαν χαθεί ή ένας μετά τον άλλον, η Γιουγι ήταν πειά καταδικασμένη ν' άφισε τον τέλο της Άνοιξας στους πατροπαράδοτους θεούς των Κελτών. Έτσι είχε αποφασίσει ο γέρο Χάν για την έγγονή του. Άφου ή φυλή του ήταν καταδικασμένη να σβύσει πειά απ' το πρόσωπο της γης, θα έσβυνε τουλάχιστον στο ύπαιθρο.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ :

Ο Βέλγος ποιητής και δραματικός συγγραφέας Μωρίς Μαίτελινγκ

στον θεό της, την ζωντανή διυσίτη, ω ραίοι ερ ης και άγνώτερης παθένας που γέννησε ή Κελτική φυλή. Όστόσο ήδωρε περνούσαν και σιγά σιγά ή αύγη άρχισε να οίχνη γύρω το θαμπό της φως. Πέφτε σαν όρζιον τα φάνηκε μιά στήλη καπνού που έβγαίνε από μιά καλύβα καταρραμένος καπνός, καταραμένη καλύβα που άνηκαν στους καταραμένους επιδρομείς. Τότε ο Χάν σηκώθηκε και σύθηκε έρποντας ανάμεσα στη χλόη και στα χαμδένδρα. Η Γιουγι ακολουθούσε τα βήματα του γέρο άρχηγού. Όταν έφθασε σ' ένα ύψωμα ο Χάν, τέντωσε το τόξο του, έβαλε μέσα ένα βέλος και το έφωριξε... Ένας άνθρωπος, ένας Νορμανδός που έβγαίνε εκείνη τη στιγμή από την καλύβα του σωριάστηκε κατά γής στενάζοντας, ενώ από μέσα έτρεχαν άνήσχοι οι άλλοι σύντροφοί του. Ο Χάν ξανατέντωσε το τόξο του, έβαλε επάνω άλλο βέλος και το

έφωριξε κι' εκείνο... Έπειτα έφωριξε άλλο, και άλλο, και άλλο. Γρήγορα φτερωτά, θανάσιμα τα βέλη πετούσαν προς τους καταραμένους επιδρομείς και κάθε φορά έφωριχναν και από ένα κατά γής. Έξη σωριάστηκαν έτσι κάτω, ενώ ο έβδομος το έβαλε στα πόδια σαν ζωοτρομαγμένο που το κυνηγούν.

Με τρελή χαρά ο Χάν όρμησε τρέχοντας προς την καλύβα και όταν έφθασε άρχισε να χοροπηδά έπάνω από τα πτώματά τους, φωνάζοντας χαρούσινα, ενώ ή Γιουγι είχε γονατίσει εκεί κοντά κι' έκανε εύχαριστήριο προσευχή στους θεούς. Έτσι πέρασε πολλή ώρα ώπου ο ήλιος έφθασε στο ζενίθ. Τότε ο γέρο Χάν ξεκίνησε για τη λόχη για να σκοτώσει κανένα ζωό φράν μαζί με την Γιουγι. Έφωριξε μόνος του και άφισε την κόρη του κοντά στην καλύβα.

Όταν έμεινε μόνη ή νέα, σηκώθηκε από τη θέσι της και άρχισε να τραγουδά. Η φωνή της άνακατέυταν με τα γλυκά κελιάματα των πουλιών, με τον φλοισβό του νερού και με τον ψίθυρο της αύρης. Είχε σηκώσει τα χείρα επάνω στο κεφάλι της και γόρευε σειώντας και λυγίζοντας το λυγερό παρθενικό κορμί της.

Σαφηνά όμως σταμάτησε το τραγούδι της και έμεινε ακίνητη με τα μάτια άνήσχα καρφωμένα ποδές άγριοτριανταφυλλιάς. Η ύσφισης της της άνήγγειλε την παρουσία κάποιου ξένου ανθρώπου, κάποιου απ' τους επιδρομείς. Τα πόδια της άρχισαν να τρέμουν και συμμαζεώθηκε έτοιμη να όρμησει. Το άγριο αίμα των προγόνων της έβραζε μέσ' στις φλέβες της. Επί τέλους ανάμεσα στα φυλλώματα, έδε έναν άνθρωπο ο όποιος μισόξαπλωμένος κατά γής με πρόσωπο καταματωμένο, την εκύτταζε με μιά έκφρασι θαυμασμού μέσα στη φοβισμένη ματιά του. Τα κατακίτρινα χείλη του άφιναν παραπονητικούς στεναγμούς πόνου.

Άργά-άργά δύσπιστη ή Γιουγι πλησίασε ποδές το μέρος του και στάθηκε από πάνω του. Τόν περιεργάζονταν με περιέργεια ενώ στο πρόσωπό της ζωγραφίζονταν μιά έκφρασις παράξενη, κάτι σαν οίκτος. Τόν έβλε να συμμαζεώη τα χείρατου και τα πόδια του, ενώ το πρόσωπό του έκανε σπασμούς πόνου.

Τότε ή κόρη του Μεγάλου Έ-

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

Ένας λωποδύτης...

Στην Βιέννη συνελήφθη πρό δυο έβδομάδων ένας έπιτηδεύτατος άπατεών, τον όποιο από καιρό καταζητούσε ή Αυστριακή αστυνομία και ο όποιος όχι μόνο είχε κατορθώσει να παραμένει άσύλληπτος, αλλά ζούσε μέσ' στο κέντρο της Βιέννης και περνούσε ώρες ολόκληρες κάθε μέρα μέσ' στα δικαστήρια, όπου...

Έκείνος την κύτταζε με τα γαλιανά μάτια του στα όποια έλαμπε μιά παράξενη μαγική φλόγα και έπειτα άρχισε να τής μιλάει και να τής λήη στην γλώσσα του — μιά γλώσσα άγνωστη για τη νέα — λόγια, τα όποια ή νέα δεν τα καταλάβαινε και τα όποια ώστόσο ένοιωθε να την σαηνεύουν σαν μιά γλυκειά και γοητευτική μουσική.

Σαφηνά όμως ο άνθρωπος εκείνος έπαιψε να μιλάει... Πεταχθηκε ολόρθος και όρμησε με ύψωμένο άπειλητικά το ρόπαλό του, εναντίον ενός γίγαντος που ο ήλιος έφωριχνε επάνω στα νερά τη σιά του πανύψηλου κορμιού του. Ο γίγας αυτός ήταν ο Χάν, ο τελευταίος των Κολλιμπέρτ.

Το βλοσυρό και άλλοωμένο πρόσωπό του εξέφραζε την όργη, την έκπληξη και την άπελπισία του γιατί έβλεπε την έγγονή του κοντά στον άνθρωπο εκείνο, στον επιδρομέα, τον άσπονδο έχθρό της φυλής. Η Γιουγι είχε ντροπιάσει την φυλή της, είχε προδώσει τους πατροπαράδοτους νόμους των Κελτών. Η Γιουγι ήταν καταραμένη... Έπρεπε να πεθάνει.

Και ο γέρο Χάν τέντωσε το τόξο του και ένα βέλος έφωριξε όρμητικό και πήγε να καρφωθεί στο μεστωμένο στήθος της ακίνητης παθένας. Τα χείρα του γέρο άρχηγού του έκδικητού της φυλής δεν έτρεμαν καθόλου. Πήσαν ένα δεύτερο βέλος και το ξανάβαλαν στο τόξο για να ξαναβούν. Άλλα δεν πρόφθασαν να ξανατεντώσουν το τόξο. Ο άνθρωπος της καλύβας τον είχε φθάσει και του κατέφερε με το ρόπαλό του ένα δυνατό, τρομερό χτύπημα στο κεφάλι. Και το γιγάντιο δασύμαλλο κορμί του γέρο άρχηγού σωριάστηκε φαρδύ πλατύ κι' ακίνητο επάνω στο βάλτο.

Έτσι πέθανε ο γέρο Χάν, ο ανδρείος Χάν, γιατί θέλησε να φυλάξει και να έκδικήσει την τιμή της φυλής του.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΣ

Κατά τον Σαμουήλ Τζόνσον, τα έννεα δέκατα των Άγγλων ποιητών πεθάναν άπωφτοιχοι. Ο μεγαλοφυής Μίλτον, γέρος και τυφλός, αναγκάζονταν να υπαγορεύη στίς κόρες του τα έξαίσια ποιήματά του, τα όποια έντούτοις δεν μπόρεσε να πουλήσει παρά άντι είκοσι μόλις λιρών!...

ον να έμφανίζεται ελεύθερα μέσα στα δικαστήρια, όπου ο πρόεδρος, οι δικασταί, ανακριταί και οι ύπάλληλοι των δικαστηρίων τον ήξεραν εξ ύψεως ως δικηγόρο Λοβενστάιν, χωρίς ποτέ κανένα τους να του ζητήσει το δίπλωμά του, ή την άδειά του του δικηγόρου.

Σαν να μη του έφθανε αυτό, σε λίγο άνοιξε και δικηγόρο ή γραφέα μαζί με έναν άλλον λωποδύτη, τον όποιο έγραψε ο ίδιος δικηγόρο με τον αυτόν τρόπο που έγραψε και τον εαυτό του.

Η δουλειές τους πήγαιναν θαυμάσια.

Άλλα μιά μέρα ο Λοβενστάιν πήγε στην φυλακή για να έπισκεφθή κάποιον λωποδύτη Καίσο, του όποιο ήταν συνήγορος. Εκεί τον έβλεπαν δυο άστυνομικοί που ήξεραν ότι καταζητείται ως λωποδύτης, τον συνείλασαν και τον πήγαν στην Διεύθυνσι της Αστυνομίας, όπου άπεκαλύφθη όλη ή άνωτέρω άπίστευτη ιστορία.

Ένας συγγραφέας... λωποδύτης.

Η Αστυνομία του Βερολίνου συνέλαβε για άλλη μιά φορά τον περίφημο συγγραφέα — λωποδύτη, ή υαλόν λωποδύτη — συγγραφέα Χάρου Ντομέλα, ο όποιος είχε γνωστός σ' όλη την Γερμανία και σε πολλές Ευρωπαϊκές χώρες με το όνομα ο Άφενδοποιήκη Χοεντζόλερν.

Ο Χάρου Ντομέλα έκανε την εμφάνισή του πρό δυο ετών, γυρίζοντας διάφορες πόλεις της Γερμανίας και πρό πάντων άρχοντας τους πόρους άριστοκρατών, στους άστακρατών, στους ά-

Καίσερ. Έτσι έλεγόυσε διάφοροι άριστοκράτες, οι όποιοι τον φιλοένοσσαν πολύ καιρό, έως ότου ο ψευδοπρίγκιψ τους δινειόταν διάφορα σημαντικά πράγματα για μικροδουλειές και άλλοτε επί πληρωμή. Ο Λοβενστάιν άλλων άριστοκρατών τους όποιους έξαπατούσε με τον ίδιο τρόπο.

Έτσι είχε κατορθώσει να βάλει στο χέρι άρκετον κάσμο της γερμανικής άριστοκρατίας, έως ότου τον κατήγγειλε κάποιος ένοδόχος του όποιος είχε άφισει απλήρωτον τον λογαριασμό.

Η Γερμανική Αστυνομία τότε, έκαχρίωσε ότι ο πολυπράς αυτός άπατεών δεν είχε καμμία σχέση με την οίκογένεια των Χοεντζόλερν και ότι ήταν ένας κοινός λωποδύτης. Και ο Ντομέλα συνελήφθη και καταδικάσθη Ντομέλα πολλών μηνών.

Όταν άκούη ο Ντομέλα βρισκόταν στην φυλακή τον άπεσκέσθη κάποιος έκδότης, ο όποιος τον προσέφερε 30.000 χρονα ύγρο, το όποιο άναμηνόυσε με το άλσος σηματούει ένα είδος άλοιφής. Η άλοιφή αυτή διαλυώνεται σ' ένα ποτήρι νερό έχει άνασθητικές ιδιότητες. Όταν βουτήξετε το δάχτυλό σας π. χ. σ' αυτό το ύγρο μερικά λεπτά, μπορείτε να το χείτε έπειτα χωρίς να αισθανήτε τον παραμικρό πόνο.

Ο Ντομέλα ο

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (Πατέρας)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ίνποτικό, αιδεματικό, περιτετιωδέστατον μυθιστόρημα, γεμάτο γοητεία και ένδιαφέρον.

όποιος σημειώσεων είχε προικισμένος με εξαιρετικό συγγραφικό τάλαντο δέχτηκε και έγραψε τις «Αναμνήσεις» του, βιβλίο το όποιο σημείωσε μιά απ' τις μεγαλύτερες κυκλοφορίες. Έτσι ο περίφημος άπατεών, όταν πρό όλίγων μηνών βγήκε απ' την φυλακή, βρέθηκε κάτοχος όχι μόνον σεβαστού χρηματικού ποσού αλλά και συγγραφικής δόξης που ή την έζηλευσαν πολλοί μεγαλόσχημοι συγγραφείς.

Ο ίδιος έκδότης του έπρότεινε να γράψη τον δεύτερο τόμο των «Αναμνήσεων» του και αυτή την φορά όχι μόνο με άμοιβή, αλλά και με ποσότητα επί των κερδών.

Ο Ντομέλα δέχθηκε πάλι και άρχισε να γράψη το δεύτερο βιβλίο του το όποιο μάλιστα είχε προαγγελθή ή έκδοσις.

Φαίνεται όμως ότι ο τυροδιωκτικός είνε οξυμένος βαθιά μέσ' στην ψυχή του, γιατί παρ' όλο το λαμπρό και τίμιο μέλλον που του χαμογελούσε, τελευταίως βρισκόταν στο Μπάντ Κορβύντλινχ, όπου έζηπάτησε κάποιον και τού πήρε 700 άλσος.

Κατόπιν αυτού συνελήφθη και πάλι και έτσι τον δεύτερο τόμο των «Αναμνήσεων» του όα τον γράψη στην φυλακή.

Όπου άποδεικνύεται, ότι είχε δική ο μέγας Άριστοτέλης όταν έγραψε το περίφημό του «Ψύσιν ποντηράν μεταβαλίνει ού βάσειον».

ΑΠΟ ΤΩΝ ΣΕΝΟ ΤΥΠΩ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Οι κυνηγοί άγρίων θηρίων στας Ινδίας, κυνηγούν, ως γνωστόν, επάνω σε ελέφαντας, και ακολουθούμενοι από πολυπληθή συνοδεία μαύρων.

Οι μαύροι αυτοί μισθώνονται πολύ άκριβά, γιατί και ή ύψησις, τις όποιες προσφέρουν, είναι πολλές φορές επικίνδυνες. Στον σβέρκο του ελέφαντος, π.χ., κάθεται ένας μαύρος του όποιο ή έργασία συνίσταται στο να δέχεται τις τυχόν έαφνικές επιθέσεις των τίγρεων. Η επιθέσεις αυτές του στοιχίζουν, φυσικά, πολλές φορές τη ζωή του. Γι' αυτό όμως άφρημιμώμετα μέν, μιά λίρα. Έξ ίσου επικίνδυνη είναι και ή θέσις ενός άλλου μαύρου που κάθεται στο πίσω μέρος της όφης του ελέφαντος, και που όφείλει, σε περίπτωση να... κατασπαράξη απ' αυτήν για να προσφάση να γλυτώση ο κυνηγός!...

ΕΝΑ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΑΝΑΙΣΘΗΤΙΚΟ

Οι Κινέζοι βάσαν, ένα βάτραχο μέσα στο άλσος κι' αρχίζουν να τον έρεθίζουν με κάθε τρόπο. Ο βάτραχος, βγάζει τότε από το στόμα του ένα ύγρο, το όποιο άναμηνόυσε με το άλσος σηματούει ένα είδος άλοιφής. Η άλοιφή αυτή διαλυώνεται σ' ένα ποτήρι νερό έχει άνασθητικές ιδιότητες. Όταν βουτήξετε το δάχτυλό σας π. χ. σ' αυτό το ύγρο μερικά λεπτά, μπορείτε να το χείτε έπειτα χωρίς να αισθανήτε τον παραμικρό πόνο.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΦΡΙΚΗ, ΑΝΑΤΡΙΧΙΑ, ΤΡΟΜΟΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ, ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ, ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ, ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

[Του Δομινικανού μοναχού Ματθία ντε Ζιράλντο, Έξοριστού της Γερμίας Έξετασέως]

Τι έννοούν οι Έλληνες με τη λέξη «βρυκόλακες». Τι γράφει ο περίφημος Τουρνενφόρ στο «Ταξίδι στην Ανατολή». Ο βρυκόλακας της Μυκόνου. Τα κατορθώματά του. Η άρπαξη των παιδιών. Οι αλλεπαλληλίες εκταρσιασμοί του πτώματος. Ο πανικός των κατοίκων. Όπου οι Μυκονιάτες εγκαταλείπουν τη νήσο τους. Λειτουργίες και λιτανείες. Το κάψιμο του πτώματος. Φόβος και τρόμος, κλπ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Οι Έλληνες με τη λέξη βρυκόλακας, ονομάζουν τους νεκρούς, οι οποίοι δεν λύνονται μέσα στους πάτους των, αλλά εξακολουθούν να διατηρούν το σάρκηνό περιβλήμα τους και να εμφανίζονται στους ζωντανούς, προπάντων κατά τη νύχτα. Είναι πολύ επικίνδυνο σ' ένα ζωντανό να συναντήσει τη νύχτα στο δρόμο του βρυκόλακα. Κατά τον Άλλαντον, πολλοί βρυκόλακες υπήρχαν, άλλοτε, στη Χίο. Οι Έλληνες, καθώς και οι Τούρκοι, φοβούνται υπερβολικά τους βρυκόλακες.

Σχετικό με τους βρυκόλακες στην Ελλάδα, είναι και το παρακάτω ανέκδοτο, το οποίο αναφέρει ο περίφημος περιηγητής Τουρνενφόρ στο «Ταξίδι του στην Ανατολή».

Παρασταθήκαμε μάστορες—γράφει ο Τουρνενφόρ—στη νήσο Μύκονο, σε μια πολύ περίεργη σκηνή που δημιουργήθηκε εξ άφορμης ενός πεθαμένου, ο οποίος, όπως έλεγαν, είχε βρυκολακίσσει. Ο πεθαμένος αυτός ήταν ένας χωρικός της Μυκόνου που όσο ακόμα έζησε, αγαπούσε πολύ τους καυγάδες και τις φιλονεικίες. Τον έβρυναν μια μέρα σκοτωμένο στην εξοχή, χωρίς να εξακριβωθεί ο τρόπος με τον οποίον τόν έσκότωσαν.

Τον έθαψαν στον περίβολο μιας μικρής εκκλησίας της πόλεως της Μυκόνου, μα δύο μέρες μετά τον ενταφιασμό του, άρχισε να κυκλοφορή η φήμη ότι είχε βρυκολακίσσει. Οι Μυκονιάτες τον έβλεπαν την νύχτα να περιφέρεται στους έρμους δρόμους της πόλεως των, έμπαινε μέσα στα σπίτια τους και αναποδογύριζε τα έπιπλα, έβουε τις λάμπες, φίλοσε τις γυναίκες στο σέρκο και έκανε ένα σωρό πονηρίες και πανουργίες. Στην αρχή γέλοσαν μ' αυτόν, μα σιγά-σιγά το πράγμα άρχισε να παίρνει σοβαρότερη μορφή, γιατί δύο τρία μικρά παιδιά εμφανίστησαν. Αμέσως όλοι κατάλαβαν πως τα είχε αρπάξει ο βρυκόλακας για να τους ρουφήξει το αίμα. Τότε οι παπάδες της νήσου έκαναν μια λειτουργία, για να εφορκίσουν το βρυκόλακα. Μα το βρυκόλακας εμφανίστηκε και πάλι. Τότε συνέλθαν όλοι οι προσεκοί κι όλοι οι κληρικοί του νησιού κι αποφάσισαν στίς εννιά μέρες από το θάνατο του βρυκολακισμένου χωρικού να κάνουν έναν επίσημο έφορκισμό πάνω από τον τάφο του.

Πράγματι, την έννάτη ημέρα μαζεφθηκαν όλοι κι έκαναν μια λειτουργία στην εκκλησία, στον περίβολο της οποίας ήταν θαμμένος ο βρυκόλακας. Μετά τη λειτουργία, έβγαλαν το πτώμα του και άφου το έβρισαν σ' στήθος του έβγαλαν την καρδιά. Το πτώμα μύριζε τόσο άχρηνα, ώστε για να μην έρθη στους παρισταμένους τίποτε από την παρσά, αναγκάστηκαν να κάθουν επί σόφου άφθονο μουσολίβανο. Μα άντι να λιγοστήσει έτσι το κακό, ο καπνός του λιβανιού καθώς ανακατέφτηκε με τη

βρώμα του πτώματος, χτύπησε στη μύτη όλους τους παρισταμένους και άρχισε να τους φέρνει μεγάλη δύσπνοια. Πολλοί έλεγαν ότι ο καπνός αυτός δεν ήταν μόνο του λιβανιού, αλλά ήταν ανακατεμένος μ' έναν άλλο καπνό, ο οποίος έδινε από το σώμα του βρυκόλακα. Έμεις, οι οποίοι παρευρισκόμεθα στη σκηνή και είδαμε τα συμβαίνοντα με τα ίδια μας τα μάτια, μπορούμε να βεβαιώσουμε ότι αυτό που το έλεγαν αυτό, δεν είχαν απολύτως άδικο.

Το περιεργότερο όμως είναι ότι από το πτώμα έβγαλινε αίμα, ένα αίμα

χρώματος πρασινοπού, που ήταν ακόμη θερμό, μολονόι ο θάνατος είχε επέλθει πρό εννέα ημερών.

Αυτό έβεβαίωσε όλους ότι έπρόκειτο πράγματι περί βρυκόλακας μέσα στο σώμα του οποίου είχε κατοικήσει ο διάβολος, ότι ήταν φόβος και τρόμος τους κατέλαβε όλους.

Όταν μās έρώτησαν και μās τι είδαμε γι' αυτό το νεκρό, τους απαντήσαμε, για να τους καθησυχάσουμε, ότι ήταν πράγματι νεκρός και ότι το πράσινο αίμα που είχε τρέξει δεν ήταν πα- νω καρδιά του νεκρού και έπειτα έβγαλε, είχε κάνει μεγάλη και τρομακτική εντύπωση στον κοσμήκη, κάνοντας ότι μπορούσαμε για να του διαλύσουμε την εντύπωση αυτή.

Μα του χάκου! Δεν κατορθώσαμε τίποτε. Οι έξημεμένοι χωρικοί έκαψαν την καρδιά του νεκρού και έπειτα ξανάβησαν πάλι το πτώμα του... Για και μ' αυτό δεν έκαναν τίποτε. Γι- ατί οι νυχτερινές εμφανίσεις, του βρυκόλακα εξακολούθησαν συχνότερες από πρίν. Χτύπησε τους ανθρώπους που συναντούσε στο δρόμο, παραβίαζε τις πόρτες και έμπαινε στα σπίτια όπου έσπαζε τα έπιπλα, έσχιζε τα ρούχα και άδειαζε τα κιούπια και τις μουσκάλες. «Ολο- ο κόσμος είχε αναστατώσει κι αυτό ακόμα οι πού μορφωμένοι άνθρωποι έ- προνοκατή θήσαν. Γενικώς ό- λους τους κατοίκους του νησιού είχε καταλάβει ένας μεγάλος φόβος. Ολόκληρες οικογένειες από το

ρόδο τους εγκατέλειπαν τα σπίτια τους και όλοι σχεδόν οι κάτοικοι μετέφεραν τα σκεπάσματά τους και τα στρώματά τους και κοιμόντουσαν στη μεγάλη πλατεία της πόλεως. Οι πιο εύποροι μάλιστα έφυγαν έλωσδιόλου από την πόλη και έπηγαν κ' εγκαταστάθηκαν στην εξοχή, όπου θα ήταν ασφαλισμένοι από το βρυκόλακα.

Πολλοί ισχυρίζοντο, ότι ο έφορκισμός που είχαν κάνει δεν είχε πιάσει γιατί πρώτα έπρεπε να βγάλουν την καρδιά του βρυκόλακας και έπειτα να κάνουν την λειτουργία, ενώ αυτοί είχαν κάνει το αντίθετο. Έλεγαν ότι

έτσι δεν θα μπορούσε να τόν ξεφορμάει ο διάβολος, ο οποίος κατοικούσε μέσα στο πτώμα του.

Τώρα, έλεγαν, μόνο με τις αλλεπαλληλίες λειτουργίες και λιτανείες θα μπορούσαν να εξοντώσουν το βρυκόλακα. Έτσι, πρώι και θράθυ έκαναν λειτουργίες και, επί τρεις ημέρες, λιτανείες ακολουθούμενες από τους κα- τοίκους διέσχίζαν την πόλη.

Οι παπάδες, οι οποίοι είχαν υποχρεωθεί από τους κατοίκους να νηστεύσουν, έτρεχαν σε κάθε στιγμή και σε κάθε ώρα, σε όλα τα σπίτια του νησιού και τα ράντιζαν με άγιασμα. Τη δεκάτη πέμπτη μέρα έβγαψαν πάλι το βρυκόλακα και του γέμισαν το στόμα μ' άγιασμα. Έπειτα τόν έθαψαν πάλι.

Μέσα στη γενική αυτή παραζάλη, έμεινε θεωρήσαμε φρόνιμο να μην πούμε τίποτε. Και τι μπορούσαμε άλλως να κάνουμε για να καθησυχάσουμε το ανίστατο εκείνο πλήθος. Κάθε το ανίστατο εκείνο πλήθος. Κάθε το ανίστατο εκείνο πλήθος. Κάθε το ανίστατο εκείνο πλήθος.

Μέσα στη γενική αυτή παραζάλη, έμεινε θεωρήσαμε φρόνιμο να μην πούμε τίποτε. Και τι μπορούσαμε άλλως να κάνουμε για να καθησυχάσουμε το ανίστατο εκείνο πλήθος. Κάθε το ανίστατο εκείνο πλήθος. Κάθε το ανίστατο εκείνο πλήθος.

Κατόντησε στο τέλος με τις αλλεπαλληλίες λειτουργίες και λιτανείες ο κόσμος να έβγαζε τον ήμερο του πτώματος του βρυκόλακα. Ένα πρωί, καθώς το είχαν ξεθάψει πάλι, το είχαν καρφώσει με μερικά γυ-

μνά σπαθιά. Τότε ένας Άλβανός Χριστιανός, ο οποίος έβρισκταν εκεί, εί- πε στους άλλους ότι δεν ήταν σωστό πράγμα να καρφώνουν το πτώμα ενός βρυκόλακα με σπαθιά Χριστιανών.

—Δέ βλέπετε, δυστυχισμένοι— τόν είπε— ότι ή λαβή του σπαθιού σχηματίζει με τη λεπίδα του σταυρό... Έ, ο σταυρός αυτός έμποδίζει το διάβολο να βγεί από το πτώμα του βρυκόλακα. Καλύτερα θα ήταν να χρησιμοποιήσετε Τούρκικα σπαθιά...

Ακολουθήσαν τη συμβουλή του Άλβανού, μα κι αυτό δεν έκανε τί- ποτε... Δέ μπορούσαν με κανένα τρόπο να εξοντώσουν το βρυκόλακα.

Τότε, άξαφνα, άφου είχαν πεία α- πελπισθή όλοι κι έτοιμαζόντουσαν να εγκαταλείψουν σὺν γυναίκι και τέ- κνιοι τη βρυκολακισμένη Μύκονο, για να πάνε να εγκατασταθούν στα γειτονικά νησιά, κάποιος γέρος, σο- φός και πολύπειρος, τόν συμβούλεψε ότι έπρεπε να κάψουν ολόκληρο το πτώμα του βρυκόλακα. Έτσι ο διά- βολος δεν θα μπορούσε να κατοικήσει πάλι μέσα σ' αυτό.

Πράγματι, κατόπιν διαταγής τών αρχών, μετέφεραν το βρυκόλακα στο άκρωτήριο της νήσου «Άγιος Γεώργιος, όπου είχαν προετοιμάσει μια μεγάλη φωτιά, από πίσσα, γιατί το βρυκόλακα δεν έβγαζε καμιά κίνηση, έπρεπε να κάψουν ολόκληρο το πτώμα του βρυκόλακα. Έτσι ο διά- βολος δεν θα μπορούσε να κατοικήσει πάλι μέσα σ' αυτό.

Αυτό συνέβησαν κατά την 1ην Ι- ανουαρίου 1701.

Από τότε δεν έσημειώθη καμιά εμφάνιση του βρυκόλακα, ούτε και κανείς παραπονέθηκε πεία έναντιόν του.

Έπειτα από λίγον καιρό, οι Μυκο- νιάτες, έθαρραμένοι πεία άρχισαν να παίρνουν το πράγμα στο άστειο και συνέβησαν μάλιστα και πολλά έθνημα τραγούδια σχετικά με τις εμφανίσεις του περιέργου βρυκόλακα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Οι νεκροί της Οδύγας που ρουφούν το αίμα των ζωντανών. Μια γυναίκα που έβγαλε από διάφορες μορφές από τον τάφο της. Οι Βρυκόλακες του Μπλόου της Βοημίας. Πως έφορκίζονται οι βρυκόλακες. Οι βρυκόλακες στην αρχαιότητα. Τα φαντάσματα της Λαπωνίας και του Περού, κλπ κλπ.

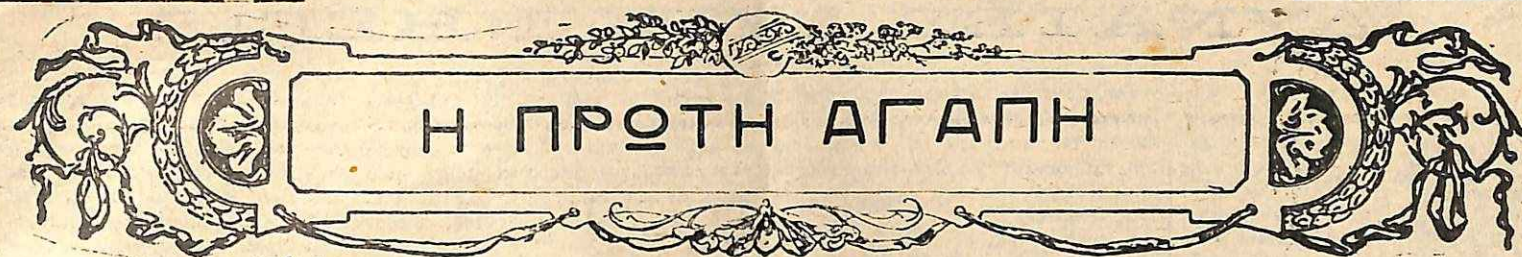
ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η στοργή, ή άμοιβαία αγάπη και ή μεγάλη ανθρώπινη οικογένεια είναι ή παρηγορητική χμιαρε που μās δίνουν δύναμη και κουρά- γιο να ζούμε.

—Εκείνος που δεν αισθάνεται στα στήθη του στοργή κι' αγάπη, είναι ένας ζωντανός κολασμένος.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ι. Η. ROSNY

Ο Κλαύδιος είχε συναντήσει την Κλαίρη στη Δουκέρνη και άμείως σ' έναν τήν αγάπησε.

Η φρόνη της, τα μάτια της τα γεμάτα ρέμβη κι έκσταση, το κομψό κουρασμένο, αλλά ρυθμικό κ' εύλογιστο πάντα περπάτημά της, ο λαμύς της με τις άρμονικές χαμυλές του, όλα αυτά είχαν μια αινιγματική γοη- τεία ή οποία τόν μεθούσε κυριολε- κτικά.

Στην αρχή, εκείνη δέχονταν εύχα- ριστα οποσδήποτε τόν κομπλιμέντα που τής έκανε, όλλ' όταν τής είπε καθαρά ότι τήν αγαπάει, φάνηκε άρ- κετα έπιφυλακτική. Τήν εζήτησε σε γάμο από τόν γονεϊκό της, κι' αυτοί έδωκαν πρόθυμα τη συγκατάθεσή τους.

Η Κλαίρη άφου άμριταλανεύθηκε μερικές έδοράδες, άποφάσισε στο τέλος να τόν πάρει. Όστόσο, κατά το διάστημα τών άρραδώνων τούς, δεν τόν είπε ούτε ένα λόγο γλυκό. Περι- ορίζονταν μόνο να τόν διαβεβαίωνη: —Ελπίω να σ' αγαπήσω.

Αυτός ήταν τόσο έρωτευμένος μα- ζύ της, ώστε δέ ζήτοους περισσότε- ρα. Έπειτα, ήταν κι' αυτός από τόν ανθρώπους εκείνους που πιστεύουν ότι τή περισσότερο κορίτσια, άν όχι όλα, αγαπούν τόν άντρα τόν μετ' το γάμο. Είχε γλαστήσει όμως. Αυτό έδοντουσαν ότι τα έβλεπε, όσο γερά κι' άν ήταν δεν έα φούντωναν γρήγορα. Έπέταξαν λοιπόν εκεί το πτώμα και τόν άφωσαν να καίγεται επί τρεις ώρες μέχρις ότου άποσυντεθεί τελείως.

Αυτό συνέβησαν κατά την 1ην Ι- ανουαρίου 1701.

Από τότε δεν έσημειώθη καμιά εμφάνιση του βρυκόλακα, ούτε και κανείς παραπονέθηκε πεία έναντιόν του.

Έπειτα από λίγον καιρό, οι Μυκο- νιάτες, έθαρραμένοι πεία άρχισαν να παίρνουν το πράγμα στο άστειο και συνέβησαν μάλιστα και πολλά έθνημα τραγούδια σχετικά με τις εμφανίσεις του περιέργου βρυκόλακα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Οι νεκροί της Οδύγας που ρουφούν το αίμα των ζωντανών. Μια γυναίκα που έβγαλε από διάφορες μορφές από τον τάφο της. Οι Βρυκόλακες του Μπλόου της Βοημίας. Πως έφορκίζονται οι βρυκόλακες. Οι βρυκόλακες στην αρχαιότητα. Τα φαντάσματα της Λαπωνίας και του Περού, κλπ κλπ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η στοργή, ή άμοιβαία αγάπη και ή μεγάλη ανθρώπινη οικογένεια είναι ή παρηγορητική χμιαρε που μās δίνουν δύναμη και κουρά- γιο να ζούμε.

—Εκείνος που δεν αισθάνεται στα στήθη του στοργή κι' αγάπη, είναι ένας ζωντανός κολασμένος.

Η έξομολόγησι αυτή της Κλαίρης, έφριξε σε άπελπισία τόν Κλαύδιο. Ένοιωσε τώρα ένα μίσος προς τη γυναίκα του. Περπατούσε νευρικά μέσα στον κήπο του, νοιώθοντας ένα αίσθημα ζήλοτυπίας και μίσους γι' αυτόν που τόν έβλεπε τήν εύτυχία του. Τόν έρχονταν να τήν σκοτώσει, κ' έπειτα να σκοτώη κι' αυτός. Όταν όμως είδε τήν Κλαίρη άρρωστη στο κρεβάτι, όταν είδε τα μεγάλα δνει- ροπόλα της μάτια να φλογίζονται από τόν πυρετό, ένοιωσε πάλι ένα αίσθημα οίκτου γι' αυτήν και προσπά- θησε να τήν παρηγορήσει. Γιατί δέ χωρίζε με τη γυναίκα του; Αν ή Κλαίρη έπαυσε αυτόν που αγαπούσε, αυτός δέ θα γινόταν περισσότερο δυ- στυχής απ' όσον ήταν τώρα, κι' αυτή θα θεραπευόταν από τήν άρρώστειά της. Πάλαιψε σκληρά με τόν έαυτό του. Πέρασε πολλές νύχτες άγρυπνος, καταρρώνοντας τη γυναίκα του και τρι- ζώντας τα δόν- τια του.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος. Ήταν όμως άγαθός και έ- νάρετος.

ΠΩΣ ΑΝΑΤΡΕΦΟΝΤΑΙ... ΤΑ ΛΕΟΝΤΑΡΙΑ

φτασάμε πάλι στην
 πόρτα του, ἤμουν
 ἀπελπισμένος καὶ
 ἐξω φρενῶν. Κι' ἔ-
 λαβνα τότε τοῦ φά-
 ναξά μὴ συγκρατηθ-
 ῶμενος.
 —Τί μοῦ ἔκανες;
 Τί μοῦ ἔκανες, ἀ-
 παισιε ἄνθρωπε!...
 Μὲ κατίστροφες!
 Γιατί μ' ἔκανες νά
 γράψω αὐτὸ τὸ κα-

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΟΦΗ

Μετά τὸ θάνατο τοῦ Λουδοβί-
κου τῆς Γαλλίας, μολονότι ὁ ἑ-
κάστος αὐτοῦς ἡγεμὼν ἐλάμπει
καὶ ἐδόξασε τὴν πατρίδα του
κανένας ἄλλος μονάρχης, οἱ Γα-
λλοὶ ἔγγραψαν ἐναντίον του ἕνα
βιβλίον σαύτης. Καὶ ὁμοῦ οἱ ἀνθ-
ρωποὶ αὐτοὶ ποὺ τόσο χυδαῖα ἐξύ-
ψαν τὸν Λουδοβίκο μετὰ τὸ θάνα-
τον, ὅσο ζοῦσε ἀκόμη δὲν ἔλα-
οὔτε στιγμή νὰ τὸν ἀνυμνοῦν!

Μερικοί κατηγορήσαν τότε Βολταίρου ότι είχε γράψει μιά τέτοια σάτυρος ἐκείνης και ἡ Αἰὴ τις νὰ φροντίσει, νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθεια διέταξε τὴ σύλλογον καὶ τὴ φυλάκισι του στὶς πηγμῆς φυλακῆς τῆς Βασιλίσσης. Ἐκεῖ ὁ Βολταίρος— εἰκόσις χρονῶν τότε— ἐξακολουθοῦν νὰ γράφῃ στίχους, νὰ σχεδιάσῃ τραγωδίες καὶ νὰ διαβάσῃ

Μετα λίγο καιρό ένας από τ
πρίγκιπες, ὁ ὁποῖος κυρίως
συντελεσε στή σύλληψη καὶ φ
και τοὺς Βολταίρους, διάταξε ν
ἀφήσουν ἐλεύθερο, γιατί ἀπει
χθὴ ἡ ἀδωδότης τοῦ νεαροῦ σ
γραφέας. Μόλις ἀφῆθη ἐλεύθε
ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος πρίγκιπς τῶ
κάλεσε καὶ τοὺς ἀνεκρίνωσε στ
γοιανεῖ σύνταξι.

— Σας εὐχαριστῶ, Ὑψηλό-
τε, ἀπάντησε ὁ Βολταίρος,
φροντίζετε γιὰ τὴ διατροφή
ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ
παρακαλέσω νὰ μὴ φροντίζετε
καὶ γιὰ τὴν κατοικίᾳ μου!
Ἐννοοῦσε τὴ φυλακὴ στὴν ὁ-
τὸν εἶχε κλείσει ὁ πρίγκιψ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΙΣΤΕΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ὁταν ὁ Βασιλεὺς πληροφορή-
 δι ἡ, κατὰ τοῦ μεγάλου ποι-
 Κωνσταντίνου, ἐπιστάτην, σὲ τοῦ
 φωνήσια καὶ κακομοιρία. ἔσπευσ-
 τὴν περιμετρεῖται στὸν πύργο τοῦ
 γονάτος της:

—Τὸ καθόλου ἐνὸς γέροντος στὰ
 τὴ εἶνε νὰ ἐμπρησθῇ θύρας με-
 τὴν κόρη, τοῦ στεατηροῦ τοῦ...

βάς στοιχίζει 1000—1500 Χ
 φράγκα. Ένα ήμιανεπτυγμένο
 σενικό ή θηλυκό λιοντάρι
 ζει 1400—1600 φράγκα.

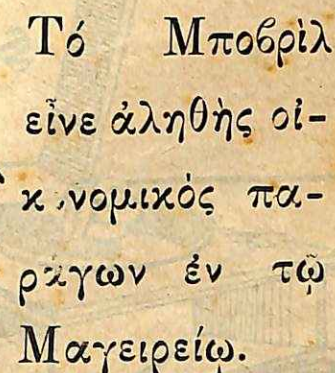
Λεοντάρια δὲν ἀγοράζουν οἱ ζωολογικοὶ κήποι, τὰ ἱπποδρόμια καὶ τὰ θηριοτροφεία ἀλλὰ πωροῦν καὶ πλούσιοι κτηματῆρες.

φιγούρα παίρνουν λεοντάρια
για σκυλιά, Τὸ ἴδιο κάνουν
πολλοὶ καλλιτέχναι.

ΦΟΡΕΜΑ ΓΙΑ ΛΕΠΤΗ ΚΥΡΙΑ

ἀλλ' αὖ κούνητε τὸν χειμῶνα μὴ
ρεῖτε γὰρ φοβέσθε νυχτικὸν μὲ μακρο
μανίαια. φόβος σπμζιέ, καὶ χλεις
στὸν λαϊμό.

Ἡ Μονταίν

Κάμνει νοστιμώτατον ζωμόν, πλουσίαν καὶ εὐγευστον σάλτσαν· προσθέτει γεύσιν καὶ δύναμιν εἰς στιφάδα, καϊμάδες, ἐντράδες κ.τ.λ.

Τό Μποβρίλ
εἶνε ἀληθῆς οἰ-
κονομικός πα-
ράγων ἐν τῷ
Μαγειρείῳ.

ΤΗΝ ΡΟΓΙΑΛ ΜΠΕΪΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ

τῆς ΡΟΓΙΑΛ ΜΠΕΓΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ

• Από όλες τις συνταγές που έχουν ανάγκη αυγών, αφαιρέσατε τα μισά ή και περισσότερα και για κάθε αφαιρούμενο αυγό προσθέσατε μία κουταλιά τσαγιού

ΡΟΓΙΑΛ ΜΠΕΓΚΙΝ ΠΛΟΥΝΤΕΡ

ΤΟ ΥΓΙΕΝΟΝ, ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ, ΔΕΝ ΑΦΙΝΕΙ ΠΙΚΡΑΔΑ ΕΙΣ ΤΗ ΓΕΥΣΙ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΔΩΡΕΑΝ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ ΡΟΓΙΑΛ

Ἀπόκρυφα :

Παρακαλώ θέλετε το βιβλίον και να δώσετε το κουπόνι στον παντοπώλη που φανίσετε μαζί με μια εξωτερική ετικέτα ενός κουτιού της

ΠΡΟΓΙΑ ☐ (μόλις έκτυπωθή)

Ἑλληνιστῶν
 Ἀγγλιστῶν
 Γαλλιστῶν

(Όνομα Έδωδιμοπώλου)
(Όδός και άριθμός)
(Πόλις)

Ὄνομα πελάτου
Διεύθυνσις)
Πόλις)

Γερμανιστὶ
'Ιταλιστὶ

ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Διδασκαλία παρὰ τοῦ ἰδίου. Ἡ τελεία ἐκμάθησις εἰς 40 μαθή-
ματα. Ἀμοιβὴ 3.000 δρ. Εἰς τὴν αἰτοῦσαν ἀποστέλλονται λε-
πτομερεῖς ὁδηγίαι.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ : «Α! γι' αυτό μας παρουσιάζεται η Νίτσα κάθε λίγο και με κάποιο νουμό φάρμακο, άμ! τότε τρέξε, πάρε μου ν' έμένα 2 πακετάκια βαφής «Arti» μπουά ντε ρόζ». Έχω δη τα πωλούν στα έμπορικά και τα Φαρμακεία της γειτονιάς μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Ὁδὸς Σίνα 9—Ἀθῆναι
Ἀριθ. τηλεφ. 3-72 (Παλαιόν)

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς
«Οἰκογενείας» τιμῶνται δραχ.3.

ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΗΤΙΣ
ΔΙΑΡΚΕΙ ΟΛΗΝ
ΤΗΝ ΖΩΗΝ

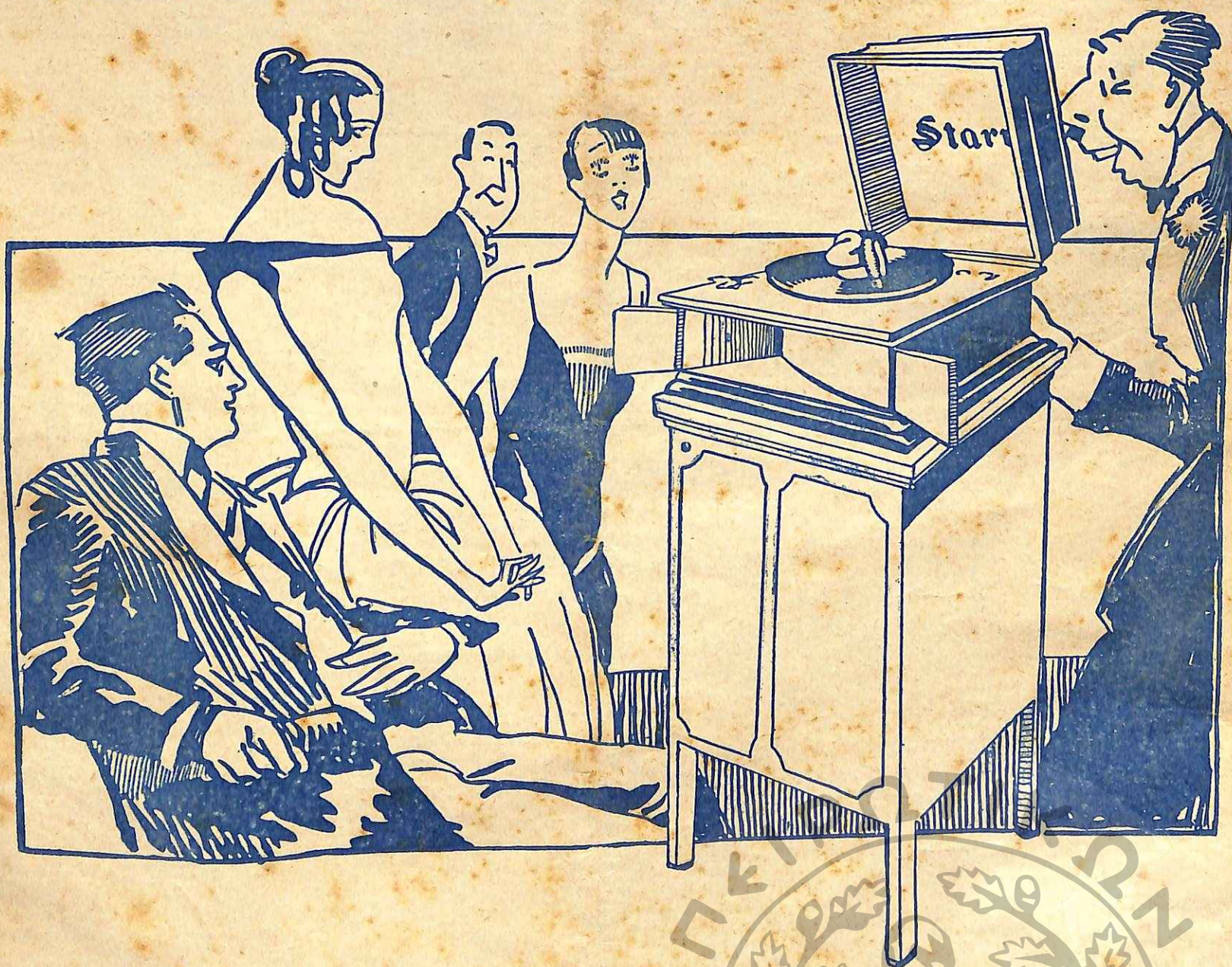
Τοιοῦτον εἶνε τὸ
 προνόμιον τῶν γυ-
 ναικῶν διὰ τὰς ὁ-
 ποίας ἡ χρῆσις τῆς
 Κρέμας, τῆς Πού-
 δρας καὶ τοῦ Σάπω-
 νος “Σιδόν,” εἶνε
 μία καθημερινὴ ἀ-
 νανέωσις.

CRÈME SIMON

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΔΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

ΑΘΗΝΑΙ: Στοά 'Αρσακείου 12
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: 'Οδός Φίλωνος 48